Master Negative Storage Number

OCI00065.07

Pierre de Provence

Welmi utěssená historie o krásné

Jindřichův Hradec

[18--]

Reel: 65 Title: 7

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
PRESERVATION OFFICE
CLEVELAND PUBLIC LIBRARY

RLG GREAT COLLECTIONS
MICROFILMING PROJECT, PHASE IV
JOHN G. WHITE CHAPBOOK COLLECTION
Master Negative Storage Number: OCI00065.07

Control Number: ABJ-0447
OCLC Number : 07562577
Call Number : W 381.59186L P614
Author : Pierre de Provence et la belle Maguelonne. Czech.
Title : Welmi utessena historie o krasne Magelone : dceri krale z Neapolis, a o gednom welmi udatnem rytjri gmenem Petrowi, znameniteho hrabete z Prowinci synu, zase w nowe wydana.
Edition : 15. wydani.
Imprint : W Jindrichowu Hradci : Tiskem a skladem A.J. Landfrasa a syna [18--]
Format : 104 p. : ill. ; 16 cm.
Subject : Chapbooks, Czech.

MICROFILMED BY
PRESERVATION RESOURCES (BETHLEHEM, PA)
On behalf of the
Preservation Office, Cleveland Public Library
Cleveland, Ohio, USA
Film Size: 35mm microfilm
Image Placement: IIB
Reduction Ratio: 8:1
Date filming began: 11/~/94
Camera Operator: AR

Welmi utěssená historie
o krásné

Magelonĕ,

dceři krále z Neapolis;
a o gednom welmi udatném rytjři
gménem

Petrowi,

znamenitého hraběte z Prowinci synu.

W
381 59186L
P614

Patnácté wydánj.

Tiskem a skladem
Aloisia Josefa Landfrasa a syna
w Jindřichowu Hradci.

Welmi utěssená historie
o krásné
Magelonĕ,
dceři krále z Neapolis;
a o gednom welmi udatném rytjři
gménem
Petrowi,
znamenitého hraběte z Prowincí synu,
zase w nowě wydaná.

Patnácté wydánj.

W Jindřichowu Hradci.
Tiskem a skladem Al. J. Landfrasa a syna.

JUN 8

MAY 29 1917

14W

Začjnagj se ſſiaſtně wypſané hiſtorie o gednom
etném a udatném rytjři gménem Petrowi, ge-
dnoho znamenitého hraběte z Prowinci ſynu;
a o kráſné Mageloně, krále z Neapolis dceři,
kteréž hiſtorie byli do jazyka Francouzſkého
přeložené, když ſe čtlo od narozenj Kriſta Pána,
Wykupitele naſſeho: 1463 leta, po na nebe
wſtoupenj Páně, když s ginými přjležitoſtnými
mjſtami a zeměmi Prowincie, Langedok a Aqui-
tania k ſwaté wjře křeſtanſké přiwedeni byli.
A tenkrát nějaký hrabě z Prowincie gménem
Jan Cerſe, kterýž měl manželku, dceru Alwara
z Dalbary, ti měli gediného ſyna gménem Petra,
kterýžto wſſecky giné w udatnoſtech a krato-
chwjlech rytjřſkých přewyſſowal, a wjce Bož-
ſkými nežli lidſkými způſoby ſe ukazowal: a
k tomu byl přátelſký, a u welikě poctiwoſti
chowán netoliko od rytjřſtwa, ale i ode wſſech
obywatelů té země. Poddanj geho děkowali
Pánu Bohu z takowé wrchnoſti, že ginj tako-
wého dobrotiwého a ſpanilomyſlného ſprawce dáti
ráčil. Zrlaſſtě pak pan hrabě, otec geho, a
máti, neměli žádné wětſſj radoſti, než nad ſy-
nem ſwým, a s takowou geho udatnoſtj.

Kterak se gednoho času turnag skrze páný a rytjřstwo u téhož hraběte, z poručenj geho držel.

Páni a rytjřstwo té země, drželi gedenkrát turnag, w němžto Petr, syn hraběte z Prowince, předewssemi chwály a poděkowánj obdržel; ačkoli mnozj neznámj a udatnj rytjři při tom turnagi byli, kteřjž po skončenj turnage wssickni od hraběte pro syna geho ctěné byli. Neb se o něm powěst roznesla, kterakby gemu w udatnosti žádný roweň nebyl; rozmlouwage o tom mezi sebou, zwlásstě pak geden dal se slyssseti o krásné Mageloně dceři krále Neapolis, kterézto w kráse a ctnosti nikdež podobná nemohla nalezená býti.

Mnozj pak rozličné kratochwjle rytjřské prowozowali, chtěgjc se tjm té panně zaljbiti. I stalo se gednoho dne, že přissel geden rytjř k Petrowi, a řekl gemu: Wám by náleželo swět spatřiti, a zwykati způsobům a kratochwjlem rytjřským, abyste mohl w dálssj známost přigjti, a bez pochyby poslechneteli mne, že milosti krásné panny dogdete. A když tomu Petr porozuměl, a slyssel o tak usslechtilém srdci, umjnil sobě, kdyby mohl od swých rodičů propusstěn býti, žeby chtěl tak učiniti, a swěta zkusiti. Potom w krátkém čase, když ten

dwůr a turnag pominul, myſlil geſt Petr ſám ſobě, kterak by měl začjti, aby mohl propuſſtěnj od pána otce ſwého a panj mátěře ſwé doſáhnouti: ti kteřjžto o takowém oumyſlu a gjzdě nic newěděli.

Přihodilo ſe gednoho dne, že geſt nalezl pana otce ſwého a panjmámu ſpolu ſedjcj i umjnil ſobě za to propuſſtěnj proſiti, a padſſe na ſwá kolena, řekl geſt k nim: miloſtiwý pane otče a miloſtiwá panj mátě, proſjm wás ponjženě, že mně gakožto ſwého poſluſſného ſyna wyſlyſſjte. Já widjm a znám to, že gſte mne až do toho času ke wſſemu dobrému a k welikě cti a chwále wedli, a také ſkrz mne mnoho ſtatku waſſeho utraceno geſt, a wſſak gſem nikdy nic takowého neodwedl, abych mohl něčeho doſáhnouti, a tudy giným w známoſt přigjti, gako ginj páni rytjři. Protož proſjm (ač nebyloby proti wám) že mne, bych běhu ſwětſkého zkuſiti mohl, miloſtiwě propuſtiti ráčjte. Neb ſe u mně giſtotně ſnáſſj, že wám z toho poctiwoſt, a mne welký učitek; z té přjčiny můg neymilegſſj pane otče, a neymilegſſj panj mátě, proſjm ponjženě, že k tomu miloſtiwě powolenj dáte.

A gak hrabě a hraběnka takowé wůlj ſyna ſwého porozuměli, nemálo z toho ſmutnj byli, wſſak proto mu odpowěděl otec, řka: Petře,

ſynu miły, wjš dobře, že mi giného ſyna nemáme krom tebe, a žádných giniſſich dědičů, gedině tebe: také wſſecku naděgi, a doufánj naſſe (po Pánu Bohu) k tobě ſamému máme. A geſtliżeby ſe tobě na té ceſtě neſſtaſtně wedlo (čehoż Pán Bůh za dlauhý čas zachowati rač) giż hrabſtwj a panſtwj naſſe dokonce k zkáze přigiti by muſelo. Tolikéż panj mátě geho k němu mluwila: Neymilegſſj ſynu, tobě nenj potřeba ſwěta zkouſſeti, neb ti wſſickni, kteřj ſwěta hledagj, činj to pro penjze a pro bohatſtwj, a ſkrze to aby u knjżat a pánů miloſti doſſli. Ale ty gſi bohatſtwjm, poctiwoſtj, zmužilоſtj a rytjřſkým umněnjm, přátelſtwjm a krášou gako málo které knjże w ſwětě obdařen: také gſi dobré powěſti, mimo giné wſſecky, ſkrze ſwou udatnoſt doſáhl, a k tomu znamenité země a panſtwj (buď Bůh pochwálen) doſſel; proč ſs pak żádoſtiw geſtě wjce cizého zbożj nabýti? oznam ty přjčiny, pro které chceš nás rodiče opuſtit, a to rozgjmeg ſobě, że my s żádným giným wětſſj radoſti a utěchy nemáme, gedině s tebou. Wzhleduiż na ſwého otce, a na mou ſtaroſt, a kdyby pak żádná giná přjčina nebyla, kterážby tě od twého předſewzetj odwedſti mohla, widjm tuto ſluſſnou býti. Protoż neymilegſſj ſynu! za to tebe (gakż mátě ſyna proſiti může) żádám, że ſe

tjm odgezdem swým a s námi rozloučenjm upokogjš. Když Petr takowé wůli rodičů swých porozuměl, ulekl se, wssak předce s snjženýma očima zase znowu počal prositi, a řekl: gá gsem ten, kterýž wám poslussný, a we wssech wěcech wolný býti chce. Jestliby pak wás obou gednomyslně wůle byla, gesstě gednou prosjm a žádám od wás milostiwého propusstěnj, a w tom mi welmi wděčnou wěc učinjte; nebo člowěk mladý nemůže nic lepssího učiniti, gedině w dobrém se cwičiti, a swěta zkousseti. Protož gesstě wždy co nejponjženěgi žádám a prossm, že nad tjmto odgezdem mým žádné těžkosti neponesete, nýbrž mne k tomu milostiwě powoliti, a propustiti ráčjte.

Kterak hrabě a hraběnka syna swého Petra propustili, aby mohl swěta obhlédnouti.

Když hrabě a hraběnka takowému předsewzetj a wůli syna swého srozuměli, newěděli, coby gim w tom slusselo učiniti, aby mohli žádosti a prosbě syna swého odepřjti aneb powoliti: neb gegich syn Petr pořád na kolenách klečel, očekáwage od nich odpowědi: a když ge widěl dlouho mlčjcj, i počal zase prositi, a řekl: můg neymilegssi pane otče: má ponjžená prosba gest gesstě gednou, že mně milostiwě propustjte. Odpowěděl gemu otec

geho: neymilegſſj ſynu, poněwadž tak welikou chuť k tomu máš, a wždy chceš běhu ſwětſkého shledati, tedy gá a panj máteř twá tebe miloſtiwě propouſtjme a k takowé gizdě (gak žádáš) powolenj ſwé dáwáme, gen pamatug, abys nic zlého před ſe nebral, a nečinil to, coby twé urozenoſti na ſſkodě bylo. Miług Pána Boha wſſemohoucjho nade wſſecky wěci, služ gemu wždycky, a wyſtřjhey ſe zlého towaryšſtwa, a nawrat ſe zaſe k nám tjm časněgi. Wezmi ſobě koňůw, zbranj, zlata a ſtřjbra ze ſtatku mého, gak mnoho potřeba ukazuge.

Takowá ſlowa když Petr od pána otce a panj máteře uſlyſſel, děkowal gim oboum s welikou ponjženoſtj. A w tom panj mátě geho, wedouc ſe s njm ſoukromj, obdarowala ho třemi drahými a welmi pěknými prſteny, kteréž gſou za weliký poklad ſtáli. J přigaw ten dar, děkowal panj máteři ſwé pokorně: a tak ſtrogil ſe na cestu, magje ſebou ſluženjky ſtawu wyššjho i nižšjho, dějwe ale rozžehnal ſe s rodičemi, kterýž gemu gak z prwé zaſe poroučeli, towaryšſtwa dobrého ſe přidržet, a zlého ſe warowat, k tomu aby ge oba často w paměti mjwal. A tak Petr gel pryč, co mohl neytagněgi, a gel tak dlouho, až přigel do města Neapolis, kde král Magelon, krásné Magelony otec, dwůr s královnou manželkou ſwou držel.

Ssel do hospody na geden plac, kterémuž až do dnessnjho dne říkagj knjžecj plac: když pak do hospody přigel, ptal se na obyčege dworu králowského, žádage w tom správy od hospodáře swého, byliliby gaký cizj a udatnj rytjři při témž dwoře? Odpowěděl gemu hospodář, že před nedáwno minulýma dni, geden ke dworu přigel; gménem pan Hendrich z Kaprány, gemuž král welikou poctiwost pro geho znamenitou udatnost ukazowal, a kterémužto k libosti honbu a turnag k neyprw příssti neděli wywolati dal. Ssel ptal se Petr dále swého hospodáře, budouli také ginj neznámj rytjři a cizozemci k tomu turnagi připusstěný? Odpowěděl mu hospodář, že budou připoussteny, gen aby každý dobře podlé wssj potřeby připrawený na plac přigel.

Kterak Petr přigel na plac, chtjc rytjřskou kratochwjl prowozowat, a postawil se na neynižssjm mjstě ssranků, gako cizozemec.

W neyprw přissti neděli wstal Petr tjm ranějgi, žádal krásné Magelony widěti, a napřed bral se do kostela, a s náboženstwjm službu Božj wyřjdiwssi, a kázanj slyssic, rozkázal koně swé wssemi potřebami opatřiti, a k tomu také oděnj swé, a což k tomu náleželo, připrawiti;

neb té wůle byl, chtjc toho dne poctiwosti dosáhnouti. Kázal sobě dwa stříbrné klíče na helm swůg přistrogiti, aby mohl po nich poznán býti, to wssecko k poctiwosti swatého Petra apoſſtola, neb ho milowal, poněwadž gméno po něm měl. Kteřjžto klíčowé welmi ozdobené a drahé byli; to i na wssecky deky koňům swým dal dělati. A když se giž čas přibljžil na plac k turnagi připrawený geti, tu král s králownou manželkou swou, a s krásnou Magelonou deerou swou, i s ginými pannami a panjmi wstoupil na mjsto k tomu připrawené, chtje se na tu honbu a turnag djwati. I přigel Petr s gedným služebnjkem a pacholetem na plac, a postawil se na neynižſſjm mjstě, neb byl cizozemec, a žádný ho neznal, aby ho byl na wyššjj mjsto přiwedl. A když čas přiſſel té honbě a turnagi před pannami a panjmi podlé pořádku země té prowozowánj, přiſſel heroltjk a wolal z poručenj králowſkého těmito ſlowy: geſtliže by kdo byl toho oumyslu, pro panny a panj dřewo zlámat, rytjřſký kus prowédſti, ten aby na plac wygel! A když to se stalo, přigel na plac pan Hendrich z Kapráný a proti němu wygel krále z Neapolis dwořenjn, kterého pan Hendrich uhodil dobře, že na ſedle uwjzl, a tak o něg dřewo swé zlámal. I přihodilo se, když ten králowſký

dwořenjn tak uhozen byl, že powrhl dřewo swé na stranu, kteréžto nenadále koňi pána Hendricha mezi nohami se zapletlo, tak že od toho kůň s njm padnouti musil. Tedy počali přátele toho dwořenjna prawiti, že pán Hendrich udatně padl, což gest pánu Hendrichowi welmi proti mysli bylo, a nechtěl potom wjce honiti. Tu herolt po druhé z poručenj králowského zawolal: bylliby kdo giný tu, kterýby chuť měl dřewo zlámati, ten aby na plac wygel. Porozuměwsse tomu Petr, hned wygel na plac proti tomu králowskému dwořenjnu, který s panem Hendrichem honil, prawjc, že pána Hendricha udatně dolů srazil. Od kteréžto řeči Petr k hněwu pohnut gsouce, neb pan Hendrich truchliwý hned byl, uhodil toho králowského dwořenjna tak tuze, že se nemohl zdržeti, nýbrž on i kůň na hromadu padli. Tak že wssickni přistogjcj tak welikému uhozenj se diwili. A když to král uzřel, chwálil toho rytjře s kljči a bylby rád wěděl, kdoby ten rytjř byl. I hned poslal k němu herolta swého, aby se na něg wyptal, kdo a odkud gest.

Když pak herolt k Petrowj přissel, oznámil gemu, kterak od krále pána swého k němu poslán gest aby se wyptal, kdo a z které země gest. I řekl Petr heroltowi: powěz králi pánu swému, a pros geho milost gménem mým, ať

nad tjm žádné urážky mjti neráčj, že gméno swé před geho milostj tagjm, nebo gsem sljbil, že žádnému člowěku gména swého neoznámjm. Wssak nicméně powěz králi geho milosti takto: že gsem chudý zeman z Frankraichu, gedouc po swětě, bych od pannen a panj chwály dossel. A tak přissel herolt ke králi, a oznámil mu, co od Petra slyssel: tomu když král porozuměl, upokogil se a přiwlastňowal tu odpowěd zdwořilosti geho, poněwadž se nechtěl sám chlubiti. Petr potom začal hrdinsky a rytjřsky sobě počjnati, neb geden každý což mohl neyudatněgi, se wssj pilnostj sobě prowozowal; protož Petr postlnil se a wssecky giné swou honbou a udatnostj přemáhal: z čehož král i ginj wssickni gemu pochwalu dáwali, že se neylépe chowal, a přede wssemi daňk a plac obdržel. Wssak proto bylby král rád wěděl, (coby gemu gen možného bylo) kdo a odkud by byl, tolikéž wssickni přistogicj; i rozhlásila se powěst mězi pannami a panjmi o tom rytjři s stříbrnými kljči, zwlásstně pak krásná Magelona welmi zřenj měla na Petra, a nemohla na něho zapomenouti; a když giž po tom wssem bylo, gel geden každý do swé hospody, ale Petr měl pochwalu předewssemi. Když pak ze sstraňku do hospody gel, přissel k němu pan Hendrich z Kapráuy a ginj mnozj, a prowodili ho až

do hospody, a od té chwyle pan Hendrich z Kapráný k tomu rytýři welikou lásku měl, a zůstali spolu dobřj towaryssi.

Kterak mnohé honby a kolby, i giné kratochwyle z poručenj krále ku poctiwosti dcery geho krásné Magelony držané byli.

Mnohé turnage, honby a kolby rozkázal král z Neapolis prowozowati, na žádost swé milé dcery krásné Magelóny, kteráž ho wždy prosila z lásky, kterouž k tomu rytýři (wssak tagně) měla. Neb kdykoli král na toho rytýře pohleděl, ljbil se mu welmi dobře, obzwlásstně pak pro geho ctnost, urozenost a zdwořilost, někdy sám w sobě přemeyssslel: gistě tento rytýř nenj z malého a njzkého rodu, neb wssecky geho činy to na něm okazugj, a ge hoden, abychom gemu wjce poctiwosti ukazowali, nežli gemu až posawad od nás ukázano gest. I poručil král některým swým dwořanjnům, aby se s pilnostj ptali, kdoby ten rytýř byl a gemu oznámili; což gsou také učiniti připowěděli. Přitrefilo se gednoho dne, že král toho rytýře k obědu zwáti rozkázal, aby ho pak gak náležj uctil; z toho se ten rytýř welmi zradowal, gsa té naděge, že krásnou Magelonu, královny dceru, tjm spjsse uhljdá, neb gi prwé nikdy

prawě newiděl; a když se giž čas k obědu bljžil, přiſſel ten rytjř s ſtřjbrnými kljči ke dworu, gemužto král rozkázal s ſebou a s manželkou ſwou, a s krásnou Magelonou dcerou, k ſtolu ſwému ſedwuti, toliko proto, aby mu tjm lepſſj poctiwoſt ukázal. Když pak giž wſſickni za ſtolem ſeděli, byl ten rytjř na proti krásné Mageloně posazen; a gakžkoli při tom obědě welmi mnoho uprawených a rozličných krmj bylo, wſſak ſobě toho wſſeho Petr málo wážil, než toliko w ſrdci ſobě myſlil, aby ſe mohl na tu krásnou pannu Magelonu dosti nahleděti, rozličně ſobě rozgjmage, o tak diwné a neſlýchané kráſe té panny králowſké dceři, přemeyſſlege w ſrdci ſwém, že nad nj žádné krásněgſſj a pěknějſſj w ſwětě nemůž nalezeno býti. A tak byl milostj k nj zapálen, že myſlil sám w sobě: přeſſkastný ten člowěk bude, kterýž gegj lásky dogde. Wſſak sebe samého aby ho takowé ſtěstj potkati mělo, w té wěci málo wážil, a za nemožnou wěc to býti pokládal. Nicméně také krásná Magelona w ſrdci ſwém o tom rytjři diwně rozgjmala. A gak bylo po obědě, dály se w rozličné kratochwjle na králowſkém paláci. I ſſel král s králownou manželkou ſwou též kratochwjly prowozowati, dawſſe Mageloně dceři ſwé powolenj, aby s tjm rytjřem na paláci rozmlauwati mohla. I

ndálo se, že krásná Magelona laskawě toho rytíře s stříbrnými klíči k sobě zawolala; čemuž když Petr srozuměl, přiſſel powolně a hbitě ku panně, kteráž gemu řekla: Šlechetný rytíři! můg milostiwý pan otec a král welikou libost má nad wasſjmi ctnostnými obyčegi, též také ginj wſſickni, kteřjž widěli wasſj rytířskou zmužilost, ctnost a ſſlechetné obyčege wasſe, z toho wám welikou pochwalu dáwagj: protož tjm častěgi seni přicházegte kratochwjl prowozowati, neb můg milostiwý pan otec a má panj máte, i ginj wſſickni welikou libost nad tjm maggj, tolikéž i gá s ginými pannami a panjmi. Tomu wſſemu ten rytíř od krásné Magelony srozuměw, odpowěděl gi, welmi počestně a řekl takto: Wysoce urozená a milostiwá kněžno, mně nenj možné, abych se mohl králi geho milosti pánu otci wasſemu, a mému milostiwému pánu, též také králowně gegj milosti panj máteři wasſj, mé milostiwé panj, z takowého dobrodinj a poctiwosti, která mi od gegich milosti bez zásluhy ukázaná gest, i tolikéž wasſj milosti, gakož chudý služebnjk odsloužiti, aniž gsem toho kdy zasloužil, abych mohl neymenſſjm ze služebnjků a dwořanů wasſj milosti slouti. A protož wysoce urozená a milostiwá panno, wasſj knjžecj milosti welice děkugi, a toho se ponjženě odsloužiti, a wasſj knjžecj

milosti poddaným a ponjženým služebnjkem wždycky na každém mjstě býti a zůstati chci. J odpowěděla mu krásná Magelona: wděčně od wás přigjmám takowé podánj wasse, a giž wás od toho času za služebnjka swého přigjmám. Po wykonánj těch řečj králowna sšla do swého fraucimoru, a krásná Magelona dcera gegj s nj, ačkoli nerada. Wssak ale než od toho rytjře odgjti měla, řekla gemu: Šlechetný rytjři, prossjm wás přátelsky, že sem častěgi choditi budete kratochwjle prowozowati; neb bych s wámi měla něco tagně o rytjřských a ginych wěcech, které se w wassj zemi působj, rozmlouwati, gest mi to nemálo obtjžné, že nemám času s wámi mluwiti; tak wzala odpusstěnj, a welmi libě naň wzhledla, z kteréhožto wzhlednutj on mnohem wjce na srdci swém raněn byl. J sšla krásná Magelona s ginými pannami a panjmi do pokoge swého, a král zůstal na paláci s ginými pány a dwořany státi a mluwje o mnohých wěcech. Potom přisedl k rytjři s stříbrnými kljči, žádal ho, gestli možné, aby mu oznámil gméno a rod swůg. J nemohl nic wjce na něm přezwěděti, než že gest chudý zeman z Frankreichu, a že po swětě gde, chtje swět zkusiti, kratochwjlem rytjřským zwykati. Čemu když král porozuměl, zanechal ho při tom, a přičjtal

gemu to k welké poctiwosti, nechtjc se wjc tázati, neb tomu dobře rozuměl, že gemu to obtjžné bylo. Pak wzal král od nich odpuſſtěnj, bral se do pokoge ſwého, též také rytjř ten, wzaw odpuſſtěnj od krále a ginych pánů, ſſel zaſe do ſwé hoſpody.

Kterak Petr přemeyſſlel o newymluwné kráſe dcery krále.

Když pak Petr do ſwé hoſpody od krále přigel, ſſel ſoukromě na nijſto ſamotné, a počal, miloſtiwé wzhledánj, tu newymluwnou kráſu dcery králowé kráſné Magelony, kteraužto ona okráſſlena byla, k ſrdci připouſſtěti; podobně kráſná Magelona, gak do ſwého pokoge přiſſla, o tom rytjři přemeyſſlela, rádaby byla wěděla, kdo geſt a gak mu říkagi, řkoucz ſama ſobě: Jeſtliže geſt nějakého wyſokého rodu, žeby chtěla naň tjm laſkawěgſſi býti, ponewadž pro ni ke dworu přigel. A zdálo ſe gi dobře, že nenj nizkého rodu, gakž ſe ſám býti prawj, nebo to geho udatné činy a uſſlechtilé mrawy na něm ukazowali. I pomyſlila ſobě u welikě tagnoſti tu láſku, kterouž k tomu rytjři měla, ſtaroſtě ſwé oznámiti, kteráž giž obzwláſſtně tagná a wěrná byla. Jednoho pak dne zawolala též ſtaroſtu k ſobě, a řekla k nj: má

neymilegſſj mátě! ty gſi mně wždycky milowala a mně welikou láſku ukazowala, protož w celém ſwětě žádné giné oſobě tak mnoho ſe ſwěřiti nemjm, gako tobě, chtjc teb něco powěditi a ſe ſwěřiti, gedině proſjm, že to w tagnoſti zachowáš, a mne ſwé wěrné rady udělj3, tohoť nikdy nezapomenu. I počala ſtaroſta mluwiti, řka: má neymilegſſj dcero: newjm nic takowého w ſwětě, což obemně žádáte abych, toho učiniti neměla, bych pak i umřjti muſela? protož powězte mi ſměle, a otewřte mi ſměle ſrdce a ownyſl wáš bezewſſeho ſtrachu. Tedy počala kráſná Magelona mluwiti, a řekla k nj: gá gſem ſrdce ſwé a láſku k tomu mladému rytjři, který přebeſſlého dne chwály a daňku w turnagi doſáhl, přilbžila, a nemohu ani gjſti, ani pjti, dokudž nepřezwjm, geſtli z dobrého a znamenitého rodu geſt, žebych wſſecku naděgi k němu měla, a geho ſobě za manžela wzala: protož žádoſtiwá gſem ſe dowěděti způſoby a powahy geho.

A když tomu ſtaroſta od kráſné Magelony ſrozuměla, lekla ſe welmi, a newěděla, coby gj měla za odpowěd dáti, wſſak proto záſe k nj řekla: neymiloſtiwěgſſj kněžno, a neymilegſſj dcero, což to myſljte? wſſak mně geſt dobře známo důſtogenſtwj a powýſſenj rodu waſſeho, tak kdyby wáš pán neyznamenitěgſſj

swěta tohoto, k stawu manželskému dostal, welice bych nad tjm potěssená byla; ale wy lásku a srdce wasse přikládáte tomu cizozemci a mladému rytjři, který wám i s swými přátely neznámý gest; snad on nic giného od wás nežádá, gedině wasseho posměchu a lehkosti, a kdyby to, což chce na wás, obdržel, potom by wás opustil; protož wás neymilostiwěgssj kněžno a neymilegssj dcero prosjm, že takowý úmysl z srdce swého wypustjte, a na to wjc mysliti nebudete; neb gestli-že sse to král a pan otec wáš dowj, mohlaby takowá láska a milost wasse za nerozumnou a wssetečnou počtěna býti. Čemuž krásná Magelona od starosty swé wyrozuměwssi, a to seznagjc, že po gegj wůli a libosti býti nechce, welice se w srdci a mysli rmoutila, neb gi byla milost obkljčila, a srdce gegj pogala, že giž sama sebou wládnouti nemohla. I řekla: ach ouweg má neymilegssj mátě! tak gest ta láska, kterous ty ke mně měla? což chceš, abych tak bjdně umřela, a žiwot dokonala? přeběda mně! takowého lékařstwj daleko hledat nenj potřeby, neb gest wždycky bljzko při tobě, wssak tě daleko neposslu od sebe, také nemáš se proč pana otce mého a panj máteře mé, ani mne, aniž žádného obáwati. A gest-liže to učinjš, co tobě rozkážu, bude mi spomoženo, pak-li mne neposlechneš, uhljdáš, že w krátkém čase musjm

před twýma očima žalostj a teſknostj umřjti, to powěděwſſi, ſpadla těžkau mdlobau na lůžko ſwé. Když pak zaſe něco okřála, prawila k ſwé ſtaroſtě: wěř, má milá mátí, že ten rytjř geſt znamenitého rodu a urozený, neb to ctnoſti a mrawy geho na něm ukazugj, a proto nechce gména ſwého oznámiti. Já ale tomu pewně wěřjm, geſt-li ho na mjſtě mém žádati budeš, že gména a rodu ſwého nezatagj. Widauc to ſtaroſta, že kráſná Magelona tak welkau láſku k tomu mladému rytjři má, těſſila gi, řkauc: miloſtiwá kněžno, poněwadž tak welká žádoſt waſſe geſt w tom, chci ſe k tomu s pilnoſtj přičiniti, abych gménem waſſjm s njm mluwiti, a což poroučjte, na něm přezwěděti mohla, nynj buďte weſelá, a neſtareyte ſe wjce.

Kterak ſtaroſta za tjm rytjřem do koſtela ſſla, aby mu poručenj od kráſné Magelony wyřjdila.

Po malé chwjly ſſla ſtaroſta do koſtela, toho rytjře hledati: i nalezla ho ſameho, an ſe modlil, a ſama ſe též modlila. I uzřewſſi gj rytjř, dal gi pozdrawenj, neb geſt gj poznal, že gj prwé u kráſné Magelony widěl. Tedy počala s njm mluwiti takto: Šlechetný a ctný rytjři, nemálo ſe tomu diwjm, že rod ſwůg a gméno waſſe tak tagně chowáte, wjm

dobře, že král pán můg, a králowna manželka geho milosti, a zwlásstě pak krásná Magelona, welikou radost by z toho měli, kdyby mohli zwěděti, odkudž a kdo gste wy. Kdybyste k krásné Mageloně tak náchylný byl a gméno wasse gj oznámiti chtěl, nechtěla bych toho před nj tagiti. Neb gá dobře wjm, žebyste gj tjm welmi wděčnou wěc učinil, poněwadž toho srdečně žádá wěděti. Uslyssew rytjř promluwenj té panj starosty, byl gest plný mysslení, hned wssak porozuměl, že ty řeči od krásné Magelony pocházegj. I odpowěděl gj: má milá panj, děkugi wám přátelsky, že gste ke mně tak laskawě promluwila: tolikéž těm wssem děkugi, kteřjž žádagj gméno mé wěděti. A obzwlásstně mně milostiwé a sslechetné panně a kněžně krásné Mageloně, kterýž prosjm, že mne (ač ljbjli se wám, a nenjli wám obtjžné,) poručjte, a gegj milosti mým gménem žádati budete, aby nad tjm, že se oznámiti nechci, žádné nelibosti mjti neráčila: neb gak gsem z wlasti swé wygel, žádnému člowěku gsem se znáti nedal. A poněwadž ona gest stwořenj, které gá wsseho dobrého na tomto swětě přegi, gsem gi k službě we wssj poctiwosti wždycky hotowý a powolný, můžete gegj milosti oznámiti takto: poněwadž tak srdečně žádá gméno mé wěděti, ať ráčj gistotně wěřiti, že gsem gá z wysokého a znamitého rodu, a

proste gegj milosti ode mně, aby na tom mém oznámenj nynj dosti mjti ráčila: wás pak důwěrně a přátelsky žádám, že z mého malého statku tento malý dárek ode mně gegj milosti na mjstě mém donesete, nebo gá sám nesměl bych gegj milosti toho dodati, a tjm mi welmi wděčnou wěc učinjte. I dal gi z těch třech prstenů, které gemu geho panj mátě, když měl od nj pryč geti, dala, geden; kteřjžto prsteny za znamenitou summu, a wysoce ssacowaný byli. A tak přigawsse starosta takowý prsten od rytjře, řekla gemu: urozený a udatný rytjři! tento prsten má gegj knjžecj milosti krásné Magelonĕ gménem wassjm dodán, i to ode mně oznámeno býti, co a o čem gsem rozmlouwánj měla, a s tjm se rozžehnawssi, odessla.

Starosta ssla od toho rytjře wesele, proto že s njm tak powolně rozmlouwala, řka sama k sobě: Může to wssecko tak býti, gakž mi krásná Magelona prawila, že ten rytjř gest znamenitého rodu, neb gest wssj ctnosti a dobrých mrawů plný. A w tom mysslenj ssla, až přissla k krásné Magelonĕ, která gegj přjchod s welikou radostj očekáwala. I wyňala ten prsten, a dala ho krásné Magelonĕ, oznamugjc gj wssecko, což gest s tjm rytjřem mluwila. Když tedy krásná Magelona wzkázánj téhož rytjře porozuměla, a tento drahý prsten uhljdala, kterýž gj ten rytjř poslal,

řekla starostě: Má neymilegssj starosto: zdaliž gsem prwé neprawila, že on musj býti welikého a znamenitého rodu, nebo to srdce mé dobře wj; tedy můžeš tomu dobře rozuměti, kterak tak drahý a rozkossný prsten může od chudého býti? toť giž mé sstěstj bude, a ginač býti nemůž, než že chci a žádám geho sobě mjti, neb geg nade wssecko milugi. Také žádné mysslenj nemá mi w srdce mé wstupowati, a žádati gen geho samého. A hned gakž gsem geho poneyprw uhljdala, podalo se gemu samému srdce mé, a uznáwám to, že on mně k libosti sem k tomuto dworu přigel. I poněwadž tak znamenitého rodu, a neykrásněgssj rytjř mezi wssemi ginými na tomto swětě gest, muselabych welmi nezdwořilá a zatwrzeného srdce býti, abych ho neměla zase milowati. A raděgi bych chtěla umřjti, nežli bych naň zapomenouti, a geho opustiti měla.

Protož tebe má neymilegssj starosto prosjm a žádám, že gemu úmysl můg a wůli oznámjš, a mně w tom wěrně poradjš, abych aspoň od swé bolesti mohla polehčenj mjti, a za to tě žádám, že ten prsten u mně zanecháš: neb když naň pohledjm, welkou radost z toho mám. To když starosta od krásné Magelony uslyssela, a tomu srozuměla, že tak brzo srdce a úmysl swůg tomu rytjři otewřjti chce, zarmoutila se, a řekla

k nj: neyurozenĕgſſj knĕžno a dcero, a neymilegſſj ſrdce mé, proſjm wás pilně, že takowému předſewzetj w uſſlechtilém ſrdci waſſem žádného průchodu nedáte, neb by to chwalitebné ani poctiwé nebylo, byſte wy, gſouc wyſoce urozená knĕžna, tak pogednou mĕli tomu cizozemci a neznámému rytjři lásku a miloſt ſwou dáti.

Když to trestánj krásná Magelona od swé ſtaroſty ſlyſſela, nemohla toho dále trpĕti, ani zmlčeti, ale s pohnutou myſlj k nj řekla: nemáš ho cizozemcem nazywati, neb gá w swĕtĕ žádného milegſſjho nemám, ani ho kdo z myſle a ſrdce mého bude moci wymluwiti. Protož tĕ přátelſky žádám, že dálegi s takowými ſlowy umlkneš, pro lásku a miloſt, kterou k tobĕ mám. Když tomu ſtaroſta porozumĕla, nechtĕla wjce o tom mluwiti, wſſak proto k nj řekla: neyurozenĕgſſj knĕžno, gá což mluwjm, činjm pro wás, a wám k poctiwoſti, nebo wſſecko, což ſe nepořádně a neſmyſlně dĕge, nepřicházj tĕm, kteřjž to činj, ku poctiwoſti, a také nebýwagi chwáleny od tĕch, kteřjž ſe po tagně na to doptáwagj: gá chwáljm to, že ho milugete, neb geſt toho hoden: wſſak aby ſe to mezi wámi poctiwĕ a řádně gak ſta to náležj řjdilo, anjž pochybugte, nebo ráda k tomu wſſeligak raditi, a wĕrně pomáhati chci, a mám dobrou nadĕgi ku Pánu Bohu wſſemohoucjmu, že ſe ty wĕci

ſſtaſtně konati budou. Takowé obſſirné řeči
kráſná Magelona od ſtarosty ſwé porozuměwſſe,
byla upokogena, řkouc k uj: má neymilegſſj
mátě, chci to wſſe ráda učiniti, co mi budeš
raditi. A tu noc kráſná Magelona dobře s
prſtenem ſwým ſpala, často geg ljbagjc, a s wel-
kou láſkou a s ſrdečnými wzdychánjm na toho
rytjře wzpomjnagjc gakožto na ſwého neymileg-
ſſjho přjtele. A w tom uſnutj zdálo ſe gi we
ſpanj, že ten rytjř, a ona byli ſpolu ſamy dwa

w gedné rozkoſſné zahradě, a ona řekla k němu:
proſjm wás přátelſky z té láſky, kterouž ke mně
máte, že mi powjſte odkud gſte a gaký geſt rod
wáš: neb wás milugu nad giné wſſecky na tomto
ſwětě: protož žádám to od wás wědětj, gakožto

od toho, kterémuž gsem se w milosti poddala. Ten rytjř že gi zase odpowěděl: neyurozeněgssj panno, gesstě ten čas nepřissel, abych se wám oznámil; z té přjčiny za to žádám, že se mně wjce tázati nebudete, neb se toho máte w krátkém čase dowědětj. Též se gi zdálo, že gi ten rytjř prsten dal, kterýž byl daleko pěknějssj a dražssj, nežli ten prwnj gi po starostě odeslaný. A když ze sna procitla, powjdala takowý sen swé starostě, k kterémužto snu starosta porozuměla, že celé gegj srdce a mysl při tom rytjři jest, protož gi těssila gak gest nejlépe mohla a rozuměla.

Kterak gednokráte ten rytjř tu starostu w kostele nalezl, i sssel k nj, a řekl gi něco tagného.

Jednoho dne sssetřil toho rytjř s welkou pilnostj, aby mohl starostu krásné Magelony w kostele nalezti, chtjc s nj tagně mluwiti. A když tomu porozuměla, sssla k němu, a gemu oznámila, kterak krásná Magelona welké oblj-benj nad tjm prstenem má, který gi po nj possal, a že mu za něg přátelsky děkuge. Odpowěděl gj rytjř: má milá panj, gá ten prsten wám dal a ne krásné Mageloně, neb dobře wjm, že takowý malý dárek nenj hoden tak znamenité a wysoce urozené knežně, gako krásná Magelona gest, odeslán býti, wssak wssecken

ſtatek a hrdlo mé geſt gegj miloſti: a tak panj
milá wěřte, že gegj newymluwná krása mé ſrdce
tak gala a zranila, že toho giž déle před wámi
tagiti nemohu, z té příčiny chci wſſecku mou
důležitoſt wám oznámiti, a geſtliže mi miloſt
neukáže, pokládám ſe za neyneſſtaſtněgſſjho ry-
tjře tohoto ſwěta býti. Protož milá panj, dů-
wěrně w tagnoſti ſrdce i úmyſl ſwůg wám
otwjrám, neb giſtotně wjm, že důwěrná přjtel-
kyně přeuſſlechtilé panny gſte. A pokudžby wám
proti myſli nebylo, za to wás přátelſky proſjm,
že gegj miloſti kněžně úmyſl můg oznámjte;
ačkoliw gſem toho na wás nezaſlaužil, wſſak
nicméně, chci ſe wám za to wděčně odplatiti.
I odpowěděla gemu ſtaroſta: z toho zkazowánj
wám děkugi: a chci wſſecko, což mi poručjte,
mé miloſtiwé pánně wěrně oznámiti, a nepo-
chybugi, že wám zaſe dobrau odpowěd způſo-
bjm: wſſak tomu nemohu rozuměti, kterak wy
o té miloſti ſmeyſſljte, a geſtliže byſte co wſſe-
tečného a nepoctiwého před ſebe bráti a počj-
nati chtěli, raděgi s tjm umlknete, a wjce o
tom nemluwte. Odpowěděl gj rytjř, řka: mu-
ſelbych zlau a neſſtaſtnau ſmrtj umřjti, anjž
gſem kdy na takowau oſſemetnau láſku aneb
hanbu pomyſlil; nýbrž na poctiwau, ſſlechetnau
a wěrnau láſku myſljm, w které gegj miloſti
rád ſlauziti chci. Uſlyſſawſſj to ſtaroſta, řekla

k němu: urozený a sslechetný rytjři, slibugi wám to což prawjm, zgednati. Když pak nynj prawjte, že gj milugete z upřjmné lásky, a proč tedy gména a rod wáš před nj tagjte? snad mužete též welikého urozenj býti, tak žeby mezi wámi, s wůli Božj mohlo se manželstwo státi: nebo wás miluge ze wsseho srdce swého, a také se gi we spanj o wás zdálo: ano, když my dwě samotné spolu sedjme, tedy wždycky gen o wás mluwjme.

To slyssjce rytjř, řekl gj: má milá panj, poněwadž gste mi tak mnoho odpowěděli, gsem s toho potěssen, a prossjm wás přátelsky, že mi pomáhati budete, abych mohl s pannou mluwiti; abych gegj milosti o swém urozenj i cožby odemně wěděti žádala, oznámit mohl, také za giné nemám, když řeči mé porozumj, že mnou pohrdati nebude. Ale ginému žádnému člowěku to nepowjm, kromě gj samé! i řekla staroſta: chci gegj milosti panně wsse, tak gakž od wás poručeno mám, oznámiti, a k tomu dopomahati, abyste s pannou mohli mluwiti. Z té přjpowědi gesstě wjce se zradowal, a řekl: Má milá panj, děkugi wám a wassj powolnosti. Také wás za to welice prossjm, (ač ljbjlj se wám) že ten prsten krásné Mageloně mé milostiwé panně gménem mým dodáte. A gestliže geg ona odemně wědčně přigme, budu ſi

to za welkou milost počjtati, neb mi se zdá že ten prwnj prsten nebyl tak wážený gakž panně přislussj, s tjm mne gegj milosti ponjženě poručte. Odpowěděla mu starosta: poněwadž gsem srdce wasse tak usslechtilé poznala, chci ten prsten gménem wassjm gegj milosti kněžně dodati, a wás gi poručiti tolikéž s pilnostj se přičiniti, abyste mohli gegj s milostj mluwiti. Kterýž odpowěděl: děkugi wám a wassj powolnosti.

Kterak starosta zase k krásné Mageloně přissla a wyřizowala.

Když pak starosta s rytjřem w kostele se rozessla, přissla ke krásné Mageloně do gegj komory, která welmi nemocná byla pro welkou lásku, kterou k tomu rytjři měla: ležjcj na lůžku swém. Neb na žádném mjstě nemohla odpočinutj mjti. A hned gak starostu swou uhljdala, wstala ochotně řkouc k nj: má neymilegssj mátě, Bůh dey, bys mi zdrawj přinesla, ouwe! neneseš-li mi dobré nowiny od toho, kteréhož tak welice milugi, aneb nedáš-li mi w tom wěrné rady, abych geho widěti, a s njm mluwiti mohla, tedy gistě musjm umřjti. Porozuměwssi starosta řeči gegj, řekla: neyurozeněgssj panno, a neymilegssj dcero, gá wám chci takowou radu dáti, z které obweselena bu-

dete, a bude-li wůle Božj, máte to poznati, že gsem na wás ze srdce laskawá: to uslyssewssi krásná Magelona od starosty, wyswobila s welikou radostj srdce swého z lůžka na zem, obgimagjc a ljbagjc gi, řkouc k nj: má neymilegssj máte, prawiž mi nowiny? I počala starosta powjdati, že gest ten rytjř k nj přissel, a oznámil gi welkou lásku, kterou k nj má, že skoro diw welikou milostj neumře, řeklu k nj: wěřte mi gistotně má neymilegssj dcero, máteli wy pro něho welkou bolest, mát on pro wás mnohem wětssj z te lásky, kterouž k wám má: neb wás wěrně a upřjmně, se wssj počestnostj miluge, z čehož gsem také weselá, a wěřte má neymilegssj dcero, že gsem nikdy neslyssela o takowém rytjři, kterýby tak rozumně mluwil, gako tento; bezpochyby, že gest znamenitého a wysokého rodu. A tak prawj, že nežádá nic gineho, gen s wámi w tagnosti poctiwě mluwiti, tu chce wám wssecky powahy a přjpadnosti oznámiti, a wssecko co mu rozkážete, učiniti, porowčegjc se wám, a ponjženě prosic, že mu den a mjsto uložjte, kdyby wám srdce a oumyssl swůg otewřjti mohl, neb to sice žádnému ginému oznámit nechce.

Obzwlásstně pak wás welice žádá, že tento prsten milostiwě od něg přigmete, a pro něho geg chowati budete. A když krásná Magelona

takowé weſelé nowiny uſlyſſela, a ten prſten uhljdala, který mnohem pěkněgſſj a draſſj nežli prwněgſſj byl, změnil ſe oblíčeg gegj welikou radoſtj, tak že ſe zarděla, i řekla ſtaroſtě: tento geſt ten prſten, o kterémž ſe mi zdálo, neb mé ſrdce nemůž nic zatagiti, co mi ſe kdy příhoditi má. Mu wěřjš tomu zagiſtě a bezewſſj pochybnoſti, že ge to ten rytjř, který má můg manžel býti, bez něhož nemohu žádného potěſſenj mjti: protož tebe přátelſky proſjm, že rady hledati, a gakž nejlépe umjš, s njm mluwiti budeš, neb mi giž nikterakž možné nenj tjm dělegi prodlewati. A tak má neymilegſſj mátě, wyhlédameg cesty a proſtředky, bych s njm podlé ſwé wůle mluwiti mohla, nebo mám tu ſilnou naděgi, že ſkrze takowý proſtředek to wſſecko podlé žádoſti mé k ſſtaſtnému konci přigde, a gá tobě připowjdám, že ſe ti wſſjm dobrým odplatjm. Sljbila gj ſtaroſta, že ſebe w ničemž litowati nechce, nýbrž že ſe wſſj pilnoſtj k tomu přičinj, aby wſſecko to tak wyřjzeno bylo. A tak kráſná Magelona ten celý den weſelá byla, wzhlédagjc často na ty prſteny, genž gj od toho rytjře poſlané byli, děkugjc gemu z nich w ſrdci ſwém, ſtrkagjc ge často na prſty ſwé, s mnohým ljbánjm a wzhlédánjm na ně, a tak kratochwjl ſwou a rozkoš s těmi prſtenj magjc.

Kterak ſtaroſta opět s tjm rytjřem rozmlouwánj měla

Na druhý den pak pečowala o to ſtaroſta, chtjc s tjm rytjřem mluwiti. I nalezla geg w gedné kaply, do kteréž on rád chodjwal. Kterauž uhljdagjc rytjř, zradowal ſe welmi, wědauc, že něco o kráſné Mogelonĕ uſlyſſj, wſtaw, ſſel proti nj, dal gj přátelſké a zdwořilé pozdrawenj; gemuž ona zaſe poděkowala, a řekla: Pán Bůh rač wám dáti dogjti toho, což ſrdce waſſe žádá. I otázal ſe gj rytjř, coby kráſná Magelona miloſtiwá panna ſmyſſlela, a nalez-li geſt lásku u nj? odwwědĕla gemu ſtaroſta: ctný a neymilegſſj rytjři, wěřtež mi bezpečně, že žádný rytjř na tomto ſwětě, který zbraň noſſj, a rytjřſkých udatnoſtj a kratochwjl užjwá, tak ſſtaſtný nenj, gako gſte wy, a ſſtaſtná byla ta hodina, když gſte ſem do té země přigel: nebo ſkrze waſſj welikou udatnoſt a zmužiloſt nalezl gſte neykráſněgſſj a neypěknĕgſſj pannu we wſſem ſwětě, ani wás kdy wětſſj ſſtěſtj potkalo, nebo gſte doſſli mitoſt a lásky gegj, kteráž wám za ten prſten, který gſte gj po mně poſlal, welice děkuge, a ten pro wás chowati chce, žádagjc ſrdečně wás widĕti, a s wámi laſkawĕ mluwiti, k čemuž gá také powolugi, a ráda uhljdám. Wſſak

tou měrou, abyste mi sljbili swou rytjřskou čest a wjru, že při takowém rozmlouwánj, lásce a milosti wassj nic giného nebude, než samá upřjmnost, počestnost a dobřj mrawowé, gakož pak gednomu každému wysokého powolánj náležj. Tomu ten ctný rytjř od starosty porozuměw, učinil to, nebo w něm wssecky ctnosti byli a padssi na kolena, promluwil: má milá panj, slibugi teď před Pánem Bohem Stwořitelem mým, že w srdci a oumyslu mém nic giného nenj, a býti nemá, gen samá počestnost prawá a upřjmná láska, a budeli Pána Boha wůle, nežádám nic giného dosáhnouti, nežli lásky neyssslechetnějssi panny Magelony, k té welebné swátosti stawu manželstwj chtjc to podlé pořádku cjrkwe swaté wykonati, k tomu mi rač Pán Bůh dopomoci. Amen.

Tento záwazek uslyssewsse od něho starosta, podala gemu ruky, a podzdwihsse ho nahoru, řekla gemu: zagisté ctný rytjři, wy gste takowou přjsahu učnil, na kterouž se wám slussně wěřiti může. Také i tomu wěřte, že takowé wassj wůle před krásnou Magelonou zatagiti nechci, prosje wssemohaucjho a wěčného Pána Boha, aby wás w takowém wassem předsewzetj zachowati, a wám swou swatou milost a požehnánj dáti ráčil. A budeli geho swatá wůle, mohlabych říci, že na swětě ne-

bude nalezeno dwou tak urozených a ſſlechetných oſob, rawné w ctnoſtech a poctiwých obyčegi podobných, gako wás dwou. Protož ctný a urozený rytjři, připrawte ſe k tomu a přigďte zeytra po poledni tou malou fortnou u zahrady k kráſné Magelonĕ do pokoge gegjho, ona ſama gedina ſe mnou tam bude, giž gá to způſobim, a pokog ſprawim, abyſte ſami dwa tam býti mohli. Pak rozmlouwegte a oznamugte geden druhému, což potřebného uznáte podlé žádoſti ſrdce waſſeho. A když tomu ten rytjř od ſtaroſty porozuměl, zradował ſe welmi, děkugic gi z takowého poſelſtwj, a odtud ſe rozeſſli. Staroſta ſſla k kráſné Magelonĕ, a oznámila gi wſſecko, na čem s tjm rytjřem zůſtala, z čehož gi Magelona s ſrdečnou radoſtj děkowala.

Kterak ten rytjř k kráſné Magelonĕ přiſſel ſkrze gednu malou fortnu.

Druhého pak dne, když giž ten čas a hodina byla, že ten rytjř k kráſné Magelonĕ přigiti měl, ſſetřil té hodiny s pilnoſtj, a zdál ſe gemu ten čas welmi dlouhý. A když přiſſel k té fortně u zahrady tu kdež mu ukázáno bylo, i naſſel gi otewřenou, gak mu ſtaroſta byla oznámila. A tak ſſel do pokoge kráſné Magelony s welikou žádoſtj ſrdce ſwého, a nalezl gi ſa-

mou s ſtaroſtou ſedjcj: kterážto když geg uhljdala, změnila ſe wſſecka krew gegj, zarděla ſe mezi twářj gako neypěkněgſſj růže; k tomu bylaby ráda proti němu powſtala, geho obgala a polibila, (neb gi miloſt k tomu nutila,) wſſak rozum, kterýžto wždycky nad ſrdcem každého ſſlechetného člowěka panowati má, to gi zbraňowal, že mu toliko počeſtnoſt učinila, ačkoli gegj pěkný a ſpanilý oličeg, gegj libé a miloſtiwé oči, nemohli té miloſti a láſky, (kterou k němu měla), zatagiti, nebo ſrdce gegi poſkakowalo radoſtj w žiwotě gegjm, a měla w ſobě dwoge myſſlenj, miloſtně wzhledagjc na to[illegible] rytjře. Nicméně ten etný a ſſlechetný rytjř zarděl ſe také nemálo, widauc před ſebou ſtáti neykráſněgſſj a ze wſſech neymilegſſj pannu ſrdce ſwého, a newěděl, gakby měl počjti mluwiti, aneb geſtli w powětřj, čili na zemi geſt: gakož miloſt těm, kteřj gi poddani gſou, umj to způſobiti. I klekl ſlydliwě před pannu, a řekl: welikomocná, a wyſoce urozená kněžno, Pán Bůh wſſemohaucj rač waſſj knjžecj miloſti dáti předně poctiwoſt, i giné wſſecko, cožby ſrdce waſſe na geho Božſké miloſti požádalo. Tu hned kráſná Magelona wſtala a ugawſſi geg za ruku, řekla mu: Bůh dey, etný rytjři, byſte ke mně zdráw chodil, i rozkázala mu wedle ſebe ſednouti: čemuž ſtaroſta když poro-

zuměla, ſſla do giné od té nedaleko komory, a w tom krásná Magelona počala mluwiti takto: Ctný a urozený rytjři, gá mám welikú obljbenj nad tjm, že gſte ke mně přiſſel, neb gſem welikou žádoſt měla s wámi mluwiti; ačkoli neſluſſj takowé mladici, gako gá gſem, s mužſkým pohlawjm ſamotně w tagnoſti mluwiti, tak gak gſem ſe gá toho opowážila; wſſak gſem to z té přjčiny učinila, neb gſem oumyſl wáš i ſrdce ctné a upřjmné býti uznala, kterýž mne k tomu bezpečnou a ſmělou učinilo a wěřj tomu, gak gſem wás neyprwněgſſjho dne uzrela, že wám hned ſrdce mé wſſeho dobrého přálo: nebo wſſeliká ctnoſt a dobrótiwoſt, která při urozeném a ſſlechetném člowěku býti má, na wás ſe dokonale nalezá. Protož ctný a urozený Pane, oznamte mi gméno rodu waſſeho, a způſob wywýſſenoſti, a nezatagugte nic předemnou; neb žádný člowěk na ſwětě nenj, kterémužbych wjce přála gako wám. I protož rádabych wěděla, kdobyſte byl, z které země, a proč gſte ſem do této země přiſſel. Tu hned ten rytjř wſtal, a řekl: Welikomocná a wyſoce urozená kněžno, děkugi waſſj knjžcj miloſti s welikou ponjženoſtj z takowé láſky a přjzně, kterouž gſte mne ukázati, a mne na miloſt přigjti ráčila; ačkoli při mne nenj ta-

kowé ctnosti, abych se toho kdy wassj milosti odsloužiti mohl.

Gest slussné, abyste odemně zwěděti ráčila, kdo gsem gá, a proč gsem do této země přigel; wssak což může neyponjženěgi býti, prosjm, že to žádnému člowěku nezgewjte, nýbrž sobě zanecháte, neb gsem se na tom wsseligak ustanowil, když gsem z domu a wlasti swé geti měl, abych gména swého žádnému neoznamowal, kteréž až posawad w mlčenj a tagnosti zůstalo. Neyoswjceněgssj a neyurozeněgssj kněžno, račtež wěděti, že gsem gá gedinký syn hraběte z Prowinci, kterýž gest ugec krále Franského, a gen proto gsem od pána otce a panj máteře swé pryč odgel, chtjc milosti a lásky wassj dogjti, neb gsem mnohokrát slyssel rozprawěti, kterakby krom wás žádné krásněgssj a spanilegssj kněžny nebylo, gakož také w prawdě tak gest, ani se může takowá krása a spanilost, kterouž gste wy obdařená, dokonale wyprawit. I přigel gsem do této země w malém towaryšstwu, ne tak gako giná knjžata znamenitá, páni a rytjřstwo, kteřjž, wsseligak nádherněgssj gsou nežli gá, přigjžděgj, a w mnohých rytjřských způsobech wám k libosti se ukazugj. Gá pak gsem přemýsslel w srdci swém gakožto neymenssj z těch, gestližebych se mohl wám zaljbiti, a mi-

losti i lásky wassj dosáhnouti a to gest wěrná prawda, giž ode mně wěděti žádáte. Také gsem se na tom gistotně ustanowil, že w srdci swém žádné milegssj mjti nechci, gedině wás až do mé smrti. To když powěděl a řeč dokonal, i kázala mu podlé sebe sednouti, a wece gemu: Šlechetný a urozený pane a bratře můg milý! děkugi wssemohoucjmu Pánu Bohu Stwořiteli swému, že nám ráčil takowého sstastného dne popřjti, neb se za neysstastněgssj swěta tohoto pokládám, že gsem nalezla tak usslechtilého člowěka z takowého wysokého a znamenitého rodu, kterémužto nemůže rowný nalezen býti na zemi w udatnosti, počestnosti, kráse a moudrosti. I poněwadž mi dwa milownjci k sobě tak náchylny gsme, a se milugeme, a wy neyurozeněgssj pane, pro mne gste sem do této zemi přigel, a lépe gste sobě zgednal, než ginj wssickni, kteřjž o to usilugj: také gste gméno a chwálu předewssemi ginými obdrželi, skrze wasse rytjřské a udatné skutky. Takowou měrou mohu se dobře za sstastnou počjtati, že gste pro mne do této země přigel, opustjce pana otce a panj máteř, zemi a poddane wasse. Protož nebylo by slussně, aby wasse práce, kteroužto gste tak wěrně pro mne wedl, měla marná býti. A poněwadž srdce a oumysl wáš mne zgewugete,

gest spravedliwě abych i gá též tak učinila. A protož můg ze wssech neymilegssj! hlebtež sobě na wassj Magelonu dobře a pilně, a buďtež mistrem a pánem srdce mého: nebo prossim, že poctiwě, tagně, a we wssem opatrně při sobě zaucháte až do času zasnaubenj nasseho. K tomu z strany mé tjm gistý a bezpečen buďte, nebbych raděgi smrti umřela, nežlibych gá aneb srdce mé koho gineho zwoliti měla. W tom wzala řetěz zlatý z hrdla swého, na němž pěkná a rozkossná zápona wisela, ten mu wložila na hrdlo geho a řkouc k němu: Tento řetěz můg ze wssech neymilegssj pane, a dáli Bůh manželi, kladu wám na památku, aby gste wládli životem mým, a přijjkám pak wám pod ctj a wěrou, kteráž králowské dceři slussj a náležj: že nechci žádného gineho sobě za pána u manžela mjti, gedině wás samého: a potom ho mile obgala. I řekl ten rytjř gmenem Petr před pannu, a řekl: Má ze wssech neymilegssj, neyurozenějssj kněžno, a neypěknegssj mezi wssemi tohoto směta, negsem hoden, abych mohl wám za to děkowati. Wssak gakž gste powěděla, to tak při tom zůstaň: gá gsem hotow, a slibugi poručenj a rozkaz wáš wěrně we wssech naplniti, gestliže se bude Pánu Bohu ljbiti. Wssak ljbjlt se wám, za to prossim, že ode

mně gakožto dáli Bůh wěrného manžela wasſeho tento prſten přigjti a mne w ſwé laſkawé paměti mjti ráčjte. (A to byl třetj prſten, kterýž mu dala panj máti geho, kterýž měl prwé geti, kterýž byl pěknějſſj a dražſſi nežli prwnějſſj ,oba.) A tak přigala ten prſten krásná Magolena dobrotiwě, a obrátiwſſe k němu, obgala ho a poljbila, potom zawolala ſtaroſtu zaſe, — a o to, kterakby ſe mohli tjm častěgi widěti, uradili, požehnaw rytjř Petr ſwé krásné Magoleny, ſſel zaſe do ſwé hoſpody, wſſak weſelegi, nežli prwe nawykl. A krásná Magolena zůſtala w ſwém pokogi s ſtaroſtou ſwou, gſouc též weſelá, ale žádnému toho na ſobě znáti nedagjce, často s ſwou ſtaroſtou mluwila o ſwém neymilegſſjm rytjři Petrowi, a wece gi: Co ſe tobě zdá o mém wěrném a neymilegſſjm rytjři? proſjm tebe přátelſky, že mi oznámjš, a nic předemnou nezatagjš; zagiſtě (řekla ſtaroſta) má neymilegſſj dcero, geſt ufflechtilý, mrawný, udatný, a we wſſech ſwých způſobech počeſtný, a tak ſe u nine ſnáſſi, že geſt on znamenitého a wyſokého rodu.

Nato gi krásná Magolena odpowěděla: Zdaliž gſem wždycky prwé o tom neprawila? neb ſrdce mé to dobře wědělo, na čemž i gá nynj doſti mám, Pánu Bohu děkugjce: neb

neb nenj žádná dcera tak wyſoké urozenoſti na zemi, aby mohla polowici o něm zwěděti gako gá wjm, a ſſtaſtnou býti prawila, kdyžby ho mohla za milého manžela mjti. Wece gi ſtaroſta: Má neymilegſſj kněžno a dcero, geſt wſſecko prawda, což prawjte: wſſak protož proſjm wás přátelſky, abyſte nebyli lehkomyſlnj w miloſti, a neb geſtliže budete při dwoře s ginými pannami a panjmi a tolikéž ten rytjř, abyſte toho na ſobě znáti a ſrozuměti nedali: neb kdyby ſe to od wás ſtalo, mohlby pán otec wáš i panj máteř tomu ſnadno porozuměti, a z toho mohliby tři zlé wěci powſtati. Prwnj, žeby gſte ſe zarděli, a ztratili byſte lásku u pána otce waſſeho a panj máteře waſſi. Druhá, geſtliby ſe toho ginj dowěděli, mohlby ten rytjř zabyt býti, i byliby gſte přjčina takowého ctného rytjře, ſmrti, kterýž wás wjce miluge, než ſebe ſamého. Třetj, žebych i gá proto také treſtaná byla. A protož wás přátelſky žádám, že ſe we wſſem opatrně chowati budete, gakož takowé wyſoce urozené kněžně náležj. I řekla zaſe krásná Magolena k ſtaroſtě ſwé: Má neymilegſſj ſtaroſto, w tom i w giném we wſſem chci twé rady wěrně poſlauchati, neb tu uznáwám, že gſi mi wždycky wěrně radila; i proſjm tebe, geſtliže bys co na mně uhljdala, če-

giný mnozj, gichžto gména pro obssirnost tu poznamenaná negsou, kteřjž wssickni w městě Neapolis sest dnj očekáwagjc tě kolby a turnage, obpočjwali. Čehož se w žádné historii nenalezá aby kdy pogednou tak mnoho znamenitých knjžat, pánů a dobrých urozených lidj w tom městě shromážděno bylo, gako toho času. Protož král Magelon těm wssem welkou poctiwost, gakož na takowé znamenité a wysoce urozené lidé náležj, ukazowal, a což nejlépe mohl ge ctil. A když bylo na den narozenj Panny Marie, wstali wssickni tim ranějgi, sessli se do kostela k službě Božj a na kázanj: potom se gedenkaždý gak nejlépe uměl na rytjřský plac, genž slowe Karthouze, strogil, tu kde král a králowna s dcerou swou krásnou Magelonou, a s ginými pannami a panjmi, na mjsto k tomu připrawené, chtěgjc se tomu turnagi djwati byli wstoupili; tu se bylo čemu podjwati tak mnohým pěknými pannám a panjm, mezi kterýmižto sama krásná Magelona (gakožto dennice mezi ginými hwězdami, když se rozednjwati má) se stkwěla. A očekáwali wssickni na poručenj králowské. A prwnj, genž gest ozdobně přistrogený na plac přigel, byl pan Fridrich z Krom, skrze něhožto ten turnag swůg počátek wzal. Po něm pan Antonjn, a giný wssickni, gedenkaždý w

hožby činiti nenáleželo, že mi to předpowjš, aneb znamenj ukážes; neb gá tebe gako swé neymilegssj starosty a matky chci poslouchati. Wssak tebe za gednu wěc gesstě prositi budu, když gá s tebou sama seděti budu, že mi budeš přáti mluwiti o mém neymilegssjm člowěku, aby mi čas a chwjle tjm dřjwe pominouti mohla, abych poznala, kamby se konečně chýliti chtělo. A předewssemi wěcmi prosjm tebe, že budeš raditi a pomahati, kterak bych ho mohla častěgi widěti, a s njm mluwiti: neb newjm, abych gakou ginou radost mohla mjti na tomto swětě; a gestližeby se z nesstěstj (čehož Pán Bůh zachoweg) — gemu co zlého přihodilo, wěz, má neymilegssj starosto! žebych sobě sama swou wlastnj rukou smrt učiniti chtěla.

Když pak ten rytjř do swé hospody přissel: přemeysslel o té welké přjwětiwosti, kteráž geg od krásné Magoleny potkala, chwáljc Pána Boha, že mu takowé sstěstj dáti ráčil; mysljce sobě, že Pán Bůh žádnému ginému rytjři takowé poctiwosti popřjti neráčil, gako gemu, a diwil se sám w sobě takowé newyprawitedlné kráse přeusslechtilé kněžny panny Magelony, z čehož za přjčinu sobě wzal, spjsse a častěgi ke dworu přigjžděti, než prwé obyčeg geho byl. Ale wssak se welmi opatrně

k králi, a ke wssem giným chowal, aby w ničem seznan nebyl. Tak že geho geden každý při dwoře milowal, netoliko sami welcj páni, ale i obecnj dwořané. A když čas swůg uhljdal, žeby mohl swé oči potěssiti, wzhledl na krásnou Magolenu welmi milostně, to se wssak od něho tagně, rozumně a welmi opatrně stalo. Neb gak od krále a králowny s krásnou Magolenou rozmlouwati powolenj měl, snažil se k tomu welmi poctiwě, a tak oba čas swůg a chwjli w rozmlouwánj krátili.

Kterak Pan Fridrich, gmeném Krom, z Řjma do Neapolis gel, chtěgjc tu rytjřskou kratochwjl prowozowati, a tudy se krásné Magoleně zaljliti.

Těch časů byl geden bohatý, a sslechetný rytjř w zemi Romanii, gménem Friedrich z Krom, ten byl welmi zmužilý a udatný, a pro welkou udatnost a upřjmnost byl ode wssech milowán a ctěn, ten se také do krásné Magoleny zamilowal, ale ona na něg málo dbala. I uložil sobě geden čas, chtjc w městě Neapolis swou udatnou a rytjřskou kratochwjli prowozowati, domnjwage se, že skrze swou moc a sjlu plac a daňk obdržj, i tudy u

kráſné Magoleny miloſt a láſku nalezne, kteráž gak prwe dočtěno málo ho w myſli měla. I wložil žádoſt na krále, by mu propůgčeno bylo w městě Neapolis rytjřſké kratochwjle prowozowati: což gemu od krále powoleno bylo. Tento turnag w Frankreichu, i w giných zemjch okolnjch tjmto způſobem wywolán byl: Geſtliže by tento rytjř té wůle a oumyſlu byl, pro láſku panen a panj ſe potýkati, a rytjřſký kus prowedſti, ten aby ſe w městě Neapolis na den narozenj Panny Marie nagjti dal, teu že uzřj, kdoby gi milowal. Z kteréžto přjčiny mnoho knjžat, pánů a rytjřů, k takowému turnagi ſe ſgelo, gako teď njžegi gména neyznamenitěgſſjch oſob poznamená gſou takto: Neyprwé přigel pán Antonjn, bratr knjžete Saffogſkého. Druhý, pán Fridrich, bratr markraběte z Montſeratu. Třetj, pán Eduard, bratr knjžete Bourbonſkého. Čtwrtý, pán Petr, přjtel krále čeſkého. Pátý, pán Hendrich, ſyn krále anglického. Šeſtý, pán Jakub, bratr hraběte z Prowinci, ſtreyc toho rytjře s ſtřjbrnými kljči, ačkoli on ho na ten čas nezňal, a mnoho wjce ginych bylo w městě Neapolis. — Též také třj ſſlechetnj a udatnj rytjři: pan Petr z Prowinci, pan Hendrich z Kapranu s towaryſſmi ſwými, a pan Fridrich z Kromu, i

swým pořádku. Ale krásná Magelona wždycky wzřenj měla na swého neymilegssjho Petra, kterýž posledně přigel. A když se giž wssickni sgeli, poručil král Heroltowi swému wyhlásiti: aby takowý turnag a kratochwjle přátelsky a s láskou byla, bez ugmi gednoho každého na poctiwosti geho, což se tak wssecko od Herolta stalo. Tolikéž aby gedenkaždý, gakž neylépe a neyudatněgi moeti bude, sobě počj-

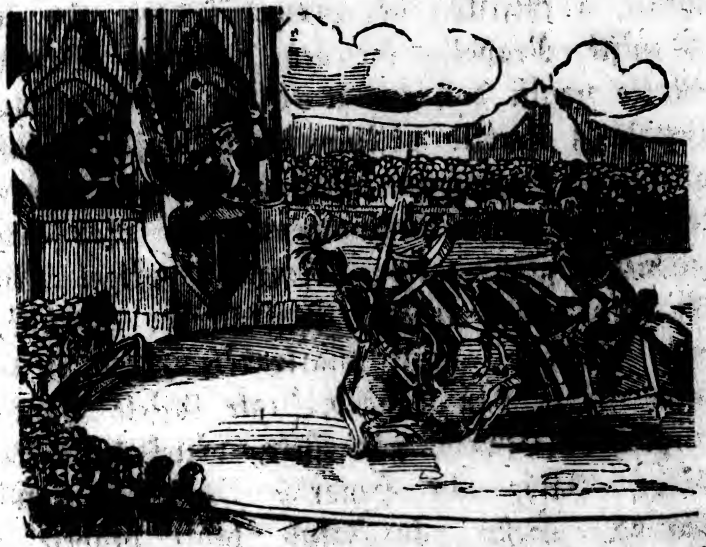

nal, k čemuž gim král powolenj dal. Tu hned pan Fridrich z Krom začal mluwiti, gemužto gedenkaždý dobře rozuměti mohl, a řekl: gá chci dnessnj den wssecku sjlu a možnost swou k wůli a ljbosti krásné Mageloně wynaložiti a s tjm wygel neyprw na plac. Proti němu

wygel pán Hendrich, syn krále Anglického, krásný rytjř, i uhodili se tak tuze, že oba dřewa zlámali. Wssak kdyby nebyli pánu Hendrichowi ku pomoci přispěli, bylby z koně dolů spadl, nebo byl něco od uhozenj zmámen. — Po pánu Hendrichowi přigel Lancelot z Melois, ten by byl bez obrany Fridricha z koně zhodil. To Petr z Prowinci uzřewssi, nemesskal proti Lancelotowi wygeti, neb geho ussle chtilé srdce a mysl nemohlo wjce prodljwati. A byl od gednoho každého gmenowán: Rytjř s střjbrnými kljči, neb žádný newěděl gména ani rodu geho, i potkali se oba tak tůze, že koně pod njmi padli. A hned od krále, i od giných wůkol stogjcjch praweno, že ty dwa rytjři welmi udatnj a statečnj gsou. I rozkázal gim král, gestližeby chtěli aby koně swé proměnili, a giné čerstwé na to mjsto wzali, a gesstě gednou se hnali, aby se to uznati mohlo, kdoby mezi njmi daňk obdržel. Kteřjž hned tak učinili, a na giné koně přesedli. Tu se nenj třeba ptáti, prosilali gest krásná Magelona Pána Boha s smutným srdcem za neymilegssjho rytjře, aby se gemu nic zlého nepřihodilo, aby gemu daňk přidán byl, neb tomu sám každý rozuměti může. A když ty dwa rytjři na giné koně přesedli, geli po druhé na plac chtjc každý z nich daňk obdržeti. —

J potkali se zase s tjm způsobem, tak že Petr Lancelotowi ruku na dwé přelomil, a welkou sjlou a mocj geg na zem porazil, z čehož se král domnjwal, že Lancelot umřel, a hned byl z sſraňkůw od služebnjků swých do hospody nesen. Po témž Lancelotowi postawil se proti etnému rytjři Petrowi pan Antonjn z Saffog, genž nebyl tak sílný gako Lancelot, ten od Petra welmi snadno sražen byl. Po němž přigel pan Jakub z Prowinci, strýc Petra, kteréhož Petr dobře znal ale od swého strýce poznán nebyl. Gehož když Petr gakožto bratra otce swého uzřel, i řekl k Heroltowi: gdi a powěz onomu rytjři, ať proti mne nenj neb mi gednoho času službu w rytjřstwu učinil, protož gsem mu zase sloužti powinen, neradbych mu něco protimyslného učinil, přitom gemu také powěz, že ho prosjm, by mne sſanowal, a gá to předewsſemi dobrowolně a zgewně wyznati chci, že on gest udatnějſſj rytjř než gá. To Herolt wſſecko, gakž mu poručeno bylo, wykonal. Čemuž když pan Jakub porozuměl, rozhněwal se welmi, neb byl dobrý a smělý rytjř a Petra rukou na rytjřstwo pasowal, z kteréžto přjčiny Petr počestnoſt gemu učinil. J počal pan Jakub k Heroltowi prawiti: powěz tomu rytjři, — gestli že gsem mu kdy co dobrého učinil, tedy

HW

CLEVELAND PUBLIC LIBRARY

proto se mnou honit nechtěl, tedy ho z toho kuitugi a propoufftjm, prázdna a ſwobodna činjm: a na to, nebudeli mi ſe brániti, že ho chci za takowého mjt, kterýž w ſobě žádné ſjly nemá. To Herolt Petrowi zaſe oznámil. A když Petr wůli ſwého ſtrýce porozuměl, hněwal ſe také, a nemálo ſobě ſtěžowal, že ſe s ſtrýcem ſwým potkati měl: wſſecko to muſel učiniti, nechtjc od lidj poznán býti. Když tak ku potýkánj přiſſlo, uhnul Petr dřewo ſwé na ſtranu, neb nechtěl ſtrýce ſwého trefit; ale ſtrýc ho neſſanowal nic, neb uhodil ho w prſa tuze, až dřewo o něg zlámal, a tak ſám od ſwé rány z koně ſpadl. Wſſak od takowého uhozenj Petr ani ſe nehnul; čemuž ſe král diwil, neb dobře widěl, že ten rytjř s ſtřjbrnými kljči z welké zdwořiloſti učinil, neb newěděl, proč by ſe to bylo ſtalo: ale kráſná Magelona rozuměla tomu dobře, z které přjčiny to Petr učinil. J ſtrogili ſe aba zaſe k druhému potýkánj; wſſak Petr opět ten způſob gak prwe zachowal. Strýc pak nemeſſkal, ale uhodil ho tak ſilně, že ſám po té ráně po druhé s koně ſpadl, wſſak Petr od té rány ani ſtřeme nepoložil, ani ſe na ſwém koni nepohnul: čemuž ſe wſſickni wůkol ſtogicj welmi diwili. Když to pak pan Jakub uhljdal, ſeznal, že proti němu ten rytjř tak

welmi silný gest, a že njm nemohl pohnouti, a také že od něho nikdy uhozen nebyl, diwil se tomu welmi, a gel odtud, nechtje s njm wjce honiti: a newěděl nic o tom, aby ten rytjř s stříbrnými kljči, gménem Petr, strýc geho býti měl. Za nim hned na plac přigel pan Eduard z Bourbonu, silný a udatný rytjř, ale hned w prwnjm uhozenjm welkou silou Petr ho i s koněm k zemi porazil; z toho se wssickni okolo stogjcj Petrowi welice diwili, a wysoce ho wychwalowali; za tjmto přigel na plac Fridrich z Monferátu, a zlámal dřewo swé o Petra, ale Petr uhodil geg w geho zlaté přjhby a rameno, které mu odrazil. A krátce-pjssic, wssecky rytjře, genž gesstě tu přjtomni byli, ten rytjř s stříbrnými kljči dolů srážel, a tak plac a daňk obdržel. A když giž žádného tu nebylo, kdoby se s njm potýkati měl, otewřel dleděnj helmu swého, a gel ku králi. Král gak ho uhljdal, rozkázal skrze raddy swé Heroltowi, aby to wywolal, že rytjř s stříbrnými kljči plac a daňk obdržel, a že se neylépe mezi ginými wssemi rytjři při tom turnagi zachowal, a swou udatnost prowedl. Gemuž králowna a krásná Magelona, s ginými pannami a panjmi welice děkowali. I gel každý z nich do hospody swé. Král pak rozkázal Heroltowi swému wywolati,

aby každý z nich ke dworu přigel a s králem obědwal. Kteřj tak učinili.

A když ke dworu přigeli, děkowal gim král welmi a welkou počestnost a přjwětiwost gim ukázal. A když ten sslechetný rytjř Petr, z zbroge swého se slekl, a w giný oděw se připrawil, ssel také ke dworu. Gehožto když král uhljdal, ssel proti němu, a přiwjtawsse obgal ho, a řekl: Můg milý přjteli! děkugi wám z té poctiwosti, kterou gste mi dnessnjho dne ukázali; neb se mohu dobře chlubiti, že žádné knjže nikde nenj, aby tak dobrého a sslechetného rytjře, gemužto w sjle a w udatnosti rowný nalezen nemůže býti, při swém dwoře měl, gako gá wás mám: a gest to slussná wěc, abych wás chwálil, neb to wassj rytjřský skutkowé samj ukazugj; a tolikéž wssecka knjžata a páni, kteřj nynj zde gsou, wám z toho welikou pochwalu dáwagj. A gá od osoby swé Pána Boha wssemohoucjho prosjm, aby wám k tomu pomáhati ráčil, čehož srdce wasse žádá, neb gste toho w prawdě hodný. Toho dne byl ten rytjř u weliké počestnosti od krále i odewssech držán. Neb kdož gen s njm mluwiti a k němu se přitowaryssiti mohl, to sobě za welikou radost a sstěstj pokládal, a čjm wjce naň hleděli, tjm raděgi ho widěli: nebo byl utěssené a přjwětiwé postawy, bjlé twářnosti,

a měl líbé a modré oči, kadeře gako kaſſtany. Protož každý prawil, že ho Pán Bůh w tom zwláſſtnjmi ctnoſtmi a dary nad giné obdařiti ráčil. Mezi tjm také nepozapomenul král na ty, genž raněni byli, a poſlal pro neylepſſího ſwého lékaře, rozkázal mu Lancelota hogiti, genž raněn byl. Tedy lékař takto pilen byl, že ſe Lancelot zaſe w krátkém času zhogil, a zdráw byl. I držel král těm knjžatům, kteřjž ſe ſgeli, ku poctiwoſti ten dwůr za patnácte dnj. Ale řeč o ſaměm rytjři s ſtřjbrnými kljči ſe hlásala; když to krásná Magelona uſlyſſela, radowala ſe, ale nedala toho na ſobě znáti.

Kterak ta knjžata a páni zaſe s ochotnoſtj do ſwých zemj geli, nemohouce přezwěděti, kdoby ten rytjř byl.

A gak po tom turnagi, po té radoſti a kratochwjli bylo, geli ti knjžata a páni zaſe (wſſak s ochotnoſtj) do zemj ſwých, nemohouce ſe doptati, kdo a odkudby ten rytjř byl, genž ſe mezi tak mnohými knjžaty a pány w tom turnagi neylépe chował. A když do zemj ſwých přigeli, mnoho o tom rytjři s ſtřjbrnými kljči rozpráwěli.

Po wykonánj těch wſſech wěcj, Petr přiſſel k krásné Mageloně, neb gſou nemohli bez

ſebe blauho býti; když gen čas a chwjly k tomu mohli mjti, mezi giným mnohým rozmlauwánjm chwálila ho kráſná Magelona: ale Petr gi odpowěděl, že on toho ſám ſwou mocj a ſjlou neučinil, než že gegj kráſa to učinila, a geho k tomu poňoukala, a ſkrze to že mu ta počeſtnoſt a chwála přiſſla. Po takowém rozmlauwánj, kteréž mezi ſebou měli o rozličných wěcech, chtěl gi Petr zkuſiti řekl k nj: Neynrozenějſſj, neymilegſſj, a neykráſnějſſj Magelono! wjte dobře, že gá giž nemalý čas wám k ljboſti gſem zmeſſkal, opuſtiwſſi pana otce a panj máteř mau; protož, má ze wſſech neymilegſſj panno, poněwadž gſte wy toho přjčina, chtěl gſem proſiti wás, ljbiloliby ſe wám, byſte mně odpuſtili do země mé geti, neb wjm, rodiče magj pro mne welikau ſtaroſt a zármutek; poněwadž newědj o mně, kde gſem gá, a pro takowau gegich ſtaroſt i w ſwědomj ſwém ublížugi. A to Petr gen z té přjčiny učinil, chtjc zwěděti, kterak ſe ona w té wěci chowati bude.

Takowou řeč kráſná Magelona od ſwého neymilegſſjho Petra uſlyſſewſſi, počaly gi oči gegj ſlzeti, a hořkými ſlzami gegj ſpanilý obličeg smáčeti, proměnila ſe wſſecka barwa gegj, tak že byla přewelmi zbledla, a w tom w

těžkou mdlobu s welmi obtjžnou myſlj upadla. Potom zaſe počala s welkým lkánjm mluwiti, a řekla s pláčem k Petrowi: Zagiſtě, můg ze wſſech neymilegſſj Petře, to wſſecko, což gſte mi nynj oznámil, geſt ſluſſné i ſprawedliwé, aby ſyn byl podán a poſluſſen rodičům ſwým, a nic neſluſſného proti nim nezwůſobil. Ale toto geſt mi welmi obtjžné, že wy ſwou ze wſſech neymilegſſj, kteráž bez wás žádné radoſti na tomto ſwětě, ani žádného odpočinutj a potěſſenj mjti nemůže, zde opuſtiti, a od nj pryč geti chcete, tak wám to zagiſtě oznamugi, geſtli že ode mně odegdete, že brzo ó ſmrti mé zwjte, a toho wy wſſeho (a ſmrti mé) přjčina budete. Protož můg ze wſſech neymilegſſj přjteli a pane, žádám wás pro lásku, kterouž ke mně máte, že takowého odgezdu waſſeho předemnou nezatagjte, neb gakž gedině odtud odegdete, budu ſe také k tomu ſtrogiti, wědouc to dobře, žebych pro wás dlouho živa býti nemohla, tak byſte původ a přjčina ſmrti mé byl. Pakliby toho tak pilná potřeba byla, žebyſte odtud geti muſeli, tak wás můg neymilegſſj přátelſky proſjm, že mne zde k mému welikému zármutku a žaloſti po ſobě nenecháte, nýbrž mne s ſebou do země waſſi wezmete. Když Petr uſlyſſel krásnou Magelonu tak welmi žaloſtně mluwiti a naříkati, přiſtoupilo mu to k ſrdci, a zdálo ſe mu,

že se w něm rozpukne, i řekl k nj: Ach Magelono, má ze wſſech neymilegſſj láſko! neplačtež a neſtaregte ſe o nic wjce, giž gſem ſi umjnil z země nikam newygjždeti, než očekáwati ſkončenj, kterak ſe dále mezi námi w této wěci působiti bude, a raděgi bych chtěl ſmrt podſtoupiti, nežlibych wás opuſtiti měl. Jeſtližebyſte ale chtěli se nnou geti, bubtež cti bezpečná, wás ſe wſſj poctiwoſtj a upřjmnoſtj odnéſti a tu přjpowěd ſwou, kterouž gſem wám učinil, pewně a neporuſſeně držeti chci. Kteréžto řeči kráſná Magelona od Petra ſrozuměwſſi byla zaſe weſelá, a řekla mu: Neyurozeněgſſj přjteli a pane, poněwadž to tak býti má gakž prawjte, tedy rada má; abychom eož neyſpěſſněgi a neytagněgi bude moci, pro dwě přjčiny odtud pryč geli, neyprwe proto, že geſt ſe obáwati, aby wám obtjžné nebylo tak dlouho očekáwati, a potom byſte neměli chuti déle zde zůſtati, nýbrž byſte pryč geli, a mně po ſobě nechali. Také znáte dobře, že můg pan otec toho oumyſlu geſt, chtjc mně w krátkém čaſu wdáti: z čehož uznáwám, žeby mi ſpiſſe ſmrt dal, než co giného, nebo gá žádnému ginému zaſnoubená býti nechci nežli wám. Protož mé ze wſſech neymilegſſj ſrdce, proſjm wás přátelſky, hleďte co neydřjw přičinliwých těch proſtředků, kterak bychom ſpolu odtud geti mohli.

Nebo abychom déle zde očekáwati, a se meſſkati měli, mohloby to s nějakou ſſkodou naſſi býti, neb gſem gá wſſecko ſrdce k wám přiložila a wás nikterak opuſtiti nechci, a wy gſte mi to připowěděl, že mně chcete we wſſi cti a počeſtnoſti chowati až do zaſnoubenj a utwrzenj naſſeho. I počal ten ſſlechetný rytíř Petr zaſe znowu přiſſahati, ſlibugic gi, že to wſſecko tak a ne gináče chce držeti. A tak ſe na tom uſtanowili, aby na třetj den w noci w neyprwněgſſjm ſnu ſpolu pryč geli, a zatjm aby ſe Petr ſe wſſemi potřebami k tomu přihotowil, a w čas uložený s koňmi ſwými k té fortnýřce u zahrady přigel, a tu na nj očekáwal. Žádage ho, aby což neyprudčegi mohli, z země otce geglho ugeti, řka gemu: Kdyby ſe toho pan otec můg dowěděl, žeby nás honiti kázal, a kdyžby nás zaſe nalezli, dalby nás oba uſmrtiti. A s tjm wzal Petr od krásné Magelony odpuſſtěnj, a proſil gi přátelſky, aby w tom opatrná byla, a nedlouho prodlewala. O takowé ſmlouwě a ſpolu zůſtánj ſtaroſtě ſwé neoznámila, neb při tom nebyla, když to mezi ſebou zawřeli, a také krásná Magelona nechtěla, aby ona o té wěci wěděti měla, neb ſe obáwala, aby ona toho nikterakž nezamlčela, nýbrž ge w tom proneſla, protož to tagně opatrowala. W tu chwjli ſſel od nj Petr pryč do hoſpody

swé a strogil sobě wssecko, co mu potřeby bylo, wssak tagně, a kázal koně swé což neylépe mohl, ukowati.

Kterak Petr krásnou Magelonu dceru králowskou pryč odwedl.

A když giž čas uložený přissel, při neyprwněgssim snu přigel Petr s třemi koňmi k té fortnýčce u zahrady, magic na gednom z nich naloženo chléb a giné pokrmy, aby gim nebylo potřeby w hospodách se zdrawowati, a gidla a pitj hledati. J nalezl krásnou Magelonu samotnon, kteráž byla s sebou nabrala zlata a stříbra, a což gi potřebného bylo. J wsedla z těch třech na geden anglický mimochodnjk, kterýž welmi dobře chodě ssel a on také wsedl na geden dobrý kůň; i geli oba odtud bez přestánj celou noc, až brzo k samému dnu. Potom wgeli do lesa, kdež neyhoussstěgi bylo, naproti moři, aby od nižádného tam spatřeni, ani doptáni býti nemohli. A když giž dosti daleko w těch hustých lessich zageli, ssadil Petr krásnou Magelonu z koně gegiho, a sňal z nich uzdy, nechal gich, by se pásli, sami sedli na zelené trawě w chládku, rozmlouwagic s sebou o swých wěcech, a prosjc Pána Boha s pilnostj, aby ge ráčil chrániti, a dowedsti tam, kde žádost měli předsewzetj swé pořádně wykonat. A když

tak dlouho spolu mluwili, chtělo se krásné Magelonĕ spáti, neb tu celou noc nespala, a k tomu byla ustálá. A tak położiwssi hlawu swou na klyn Petrowi, počala spáti.

Kterak to pryč ugetj toho rytjře, a krásné Magelony přezwědjno bylo, a gak na mnoha mjstech hledáni byli.

Když pak giž den byl, přissla starosta do komory krásné Magelony, a čekala tu dlouhý čas, domnjwagice se, že gesstě spj. A widoue, že giž čas, o kterém obyčeg měla wstáwati, pominul, myslila sobě, poněwadž tak dlouho prodlewá, musj býti nemocná. A ssla až k posteli, na kterežto žádného nenalezla, a widěla, že s postelj nic hýbáno nebylo, aniž gaké znamenj, aby kdo na nj ležeti měl, nalezti mohla; z čehož se welmi ulekla, myslje sama w sobě, že gj ten rytjř pryč odnesl. A ssla spěssně do hospody Petrowy a ptala se po něm. A powěděli gi, že giž pryč gel. Tu teprw starosta počala welmi smutná a truchliwá býti, domnjwage se, že giž tu musj umřjti, a ssla hned do komory králowny a oznámila gi, že by krásné Magelony hledala w posteli gegj, a že gi nenalezla, že o nj newj kde gest. To když králowna od starosty uslyssela, lekla se náramně a poručila gi wssudy hledati tak dlouho, až

ſe toho král dowěděl. I rozhlásila ſe powěſt ta, že rytjř s stříbrnými kljči pryč gel. I pomyſlil ſobě král, že gi ten rytjř pryč odwedl. A hned rozkázal toho rytjře honiti, a wſſudy hledati, a kdyžby ho nalezli, aby mu ho živého přiwedli, že ho chce tak dáti treſtati, že wſſecken ſwět muſj o tom rozpráwěti.

Takowé wůli poddanj pána ſwého porozuměwſſe, gedenkaždý wzawſſj zbrog a oděnj ſwé, rozdělili ſe ſem i tam po cestách hledagjce ho se wſſj pilnoſtj, král pak a králowna bydleli ſpolu w welkém zármutku, a wſſecken dwůr byl welmi zarmoucený, neywjce ale králowna chtěla ſobě zoufati, neb geſt tak žaloſtiwě křičela a plakala. A w tom poſlal král pro tu ſtaroſtu, a řekl k nj: Nenj wěc možná, abys ty o tom něco wěděti neměla lépe než-li kdo giný. I padla ta ctná panj králi k nohoum a řekla: Neymiloſtiwěgſſj pane, shledáteli to na mně, že gſem gá w té wěci w neymenſſjm punktu winna, račte mi rozkázati ſmrt udělati, kteráž by při wſſem dwoře mohla uznána býti, nebo hned gak gſem o tom přezwěděla, gegi miloſt králowně, panj mé miloſtiwé, to gſem oznámila: ſlyſſjc to král, ſſel do pokoge ſwého, a welikým zármutkem nic negedl ani nepil ten celý den, tak že litoſtiwé bylo ſe diwiti, takowému naříkánj králowně i s giný-

mi pannami a panjmi dworu gegjho wſſeho
města Neapolis. I hledali poddanj králowſtwj
toho rytjře na mnoha mjſtech, a nemohouce
gich nagjt, ani ſe doptati, někteřj z nich zaſe
w ſtesti a někteřj patnácti dnech domů ſe na-
wrátili, nemohouce též o nich nic přezwěděti,
w kterou ſe ſtranu obrátili. Nynj zanechám
o králi dalſſjho pſanj, a nawrátjm ſe zaſe
k krásné Magelonĕ, kteráž w tom leſe leżjc,
odpočjwala a ſpala.

Kterak krásná Magelona uſnula Petrowi na kljně, a gak on miloſtiwč na ni wzhledl, kterak mu ták prſten pochytil.

Jakož gſte nahoře ſlyſſeli, kterak krásná
Magelona Petrowi na kljně uſnula, tedy Petr
neměl žádné wětſſj žádoſti, než wzhledánj na
ſwou ze wſſech neymilegſſj, nemohouc ſe té
kráſy, kterouž před ſebou widěl, doſti naſytitti.
A když giž tak zhljdl gegj pěkná a červená
uſta, a gegj krásný a ſpanilý obličeg, nemohl
ſe déle zdržeti, i počal uapřed gegj prs od-
ſſněrowati, chtjc též gegj bjlý żiwot zhlednouti.
A když to učinil, teprwa byl w miloſti zapálen,
domnjwagjc ſe w nebi býti, a myſljc że mu
ſſtěſtj nemůże uſſkoditi. Wſſak takowá gcho
żádoſt a myſſlenj gemu dlouho netrwala, neb
potom za to welikou boleſt a trápenj trpěl.

Tedy když tak Petr žiwot krásné Magelony zhledl, uzřel nenadále čerwenou tykýtu, w hromadu složenou mezi prsy gegjmi; i chtěl to s welikou žádostj zwěděti, coby w nj bylo. A wzawssi gi wen, rozwázal a nalezl wnitř pěkné prsteny, kteréž gi byl prwé dal. Na kteréž ona laskawá byla, že pro něho ge chowala. Kteréžto Petr spatřiw, wložil ge zase do tykýty, gak prwé byli, a położil podlé sebe, wzhledal zase na swou krásnou Magelonu, gsauc wytržen w milosti, tak že newěděl sám o sobě, kdeby byl. Ale Pán Bůh wssemohaucj ráčil mu ukázati, že na tomto swětě žádné žádosti stálé nenj než bjda a zármutek. W tom přiletěl pták, kterýž se loupežj žiwil; a uzřewssi tu čerwenou tykýtu, domnjwal se, žeby maso bylo, a tak pochytiw gi, letěl s nj pryč.

Kterak Petr běhal za tjm ptákem, házege za njm kamenj, ale ten pták zpustil ty prsteny do moře.

Uzřewssi to Petr, že mu ten pták ty prsteny wzal, rozhněwal se z toho, i se staral, gestliže se toho dowj krásná Magelona, že se gi to nic nebude ljbiti, kteroužby on byl nerad rozhněwal. A pozdwihssi hlawy gegj welmi tisse, położil gi pláště swůg pod hlawu, aby gi nebudil, a běžel za tjm ptákem, házege za njm

kamenj. A honil se za njm tak dlouho, až ho gednou i trefil, tak že ten ták tu kykýtu do moře upustil, a odtud letěl pryč. A byl seděl na nějaké skále, nedaleko od břehu, mezi kteroužto skálou a břehem bylo mnoho wody, a k tomu hluboko, že žádný tudy progiti nemohl, obáwage se, aby se neutopil. A ačkoliw nedaleko od kraje bylo, wssak Petr pro množstwj wody nemohl k té skalce přigjti bogje

se, aby se neutopil. I chodil sem i tam, zdaliby mohl něco takowého nalezti, po čemby mohl bezpečně tam se přeplawiti a řekl sám k sobě: O Bože! co gsem gá učinil; nemohlliž gsem gá těch prstenůw tu, kdež dobře a bezpečně schowáni byli, nechati, za to mám, že

mi dobře odpláceni budou a zwlásstě pak krásná Magelona, ponéwadž tak dlouho zde gsem, bude mne hledati. A tak Petr hledal s pilnostj až nalezl gednu lodičku, kterouž byli rybáři tu nechali, neb gim giž k ničemu se nehodila; do té wstoupil Petr, byl zase něco weselegssi, ale geho radost dlouho netrwala, neb wzal hůl (kterouzto náhodou nassel) do rukou swých a pustil se s tjm ke skále. A Pán Bůh wssemohoucj, kterýž wssecky wěci podlé swé swaté wůle řjdj, způsobil welikým wjtr, kterýžto welikou mocj Petra s tou lodičkou wzawssj, nesl gi mimo geho wůle až na welické a hluboké moře. To uzřewssi Petr, že čjm dál wždy wjce od břehu se oddálil, a nemohl sobě spomoci, uznaw sobě w mysl takowé welické a nenadálé nesstěstj, w kterémž byl, wjce smrti než čeho giného očekáwage. A zwlásstě že gest krásnou Magelonu, kterouž gest wjce milowal, než-li sám sebe, tak opustil a w takowém hustém pustém lese gi odpočjwagjcj zanechal, obáwagjc se, že nějakou smrtj musj tam umřjti, aneb že nemagjc rady a pomoci, sobě zoufá. J umjnil se sám do moře uwrci, neb giž geho ctné srdce nemohlo wjce trpěti takowého zármutku a bolesti. Ale ten, který lidi swěta toho skrze rozličné zármutky, trápenj a protiwenstwj zkoussetj, a swým časem na ně to dopoussětj ráčj, ga-

kožto ſwrchowaný a wſſech wěcj mocný a wſſemohoucj Pán, ráčil gemu dobré ſrdce a poſilněnj dáti, nechtjc aby ſe gemu na těle geho co zlého přihoditi mělo. Tu teprw přiſſel Petr ſám k ſobě, gako prawý křeſťanſký člowěk, a wolal ku Pánu Bohu wſſemohoucjmu, řkouc ſám k ſobě: Ach negſem-li gá zlý a ukrutný člowěk, pročbych ſe měl ſám zabjti? poněwadž gſem tak bljzko ſmrti, kteráž rychlé ke mně běží, chtjc mne pochytiti, aniž gi ginák potřeby hledati. O wſſemohoucj, wěčný dobrotiwý Bože! proſſm twé ſwaté miloſti, aby mi ráčil wſſecky mé hřjchy odpuſtiti, i to což gſem proti twé ſwaté Božſké miloſti přečinil. O wſſemohoucj Bože! zhřeſſil gſem, a zaſlaužil gſem horſſj a ukrutněgſſj ſmrti, než-li této nyněgſſj, kteráž mne potkati má. Bože, ſmilug ſe nade mnau, chci rád takowou ſmrt trpěti, a mnohem bych raděgi trpěl, kdybych toliko wěděl, že má ze wſſech neymilegſſj žádných zármutkůw trpěti nemá. Ale wſſak nemůže bez toho býti. Ach! běda, běda, má ze wſſech neymilegſſj Magelono, dcero krále znamenitého, kterak twé laſkawé ſrdce to bude moci ſnéſti, když ſe na takowé hrozné pouſſti ſamotna uzřjš, a kterak z ni wen wygdeš, poněwadž gſi w tak welké rozkoſſi a počeſtnoſti roſtla; ach běda a přeběda! negſem-li gá faleſſný a newěrný člowěk, že gſem tě z domu

a země otce twého a máteře twé, kdež gsi tak rozkossně wychowaná, odwedl; ach přeběda, má ze wssech neymilegssj, magice býti manželem, giž se bljžjm k smrti, kteréž nikterakž pominouti nemohou. Wssak a mně málo gest, ale tobeť gest welikà sskoda, neb gsi ti w prawdě ta neykrásněgssj ze wsseho swěta. O wssemohoucj, wěčný dobrotiwý Bože! poroučjm gi tobě w swou swatou ochranu a opatrowánj, ráčiž ty ostřihati ode wsseho zlého: neb ráčiš brzě widěti, že mezi námi dwěma žádné nepořádné milosti nebylo. A protož o Bože! wssech zarmoucených lidj outočisstě, prossjm twé milosti, neráčiž mně dáti zahynouti, ale rač dussi mou do swé swaté slávy přigjti a podle twého welikého a newýmluwného milosrdenstwj nade mnou se smilowati. O ze wssech neymilegssj Magelono! giž gá tebe wjce neuhljdám, ani ty mne. Nasse snoubenj a manželstwo nechtělo nám trwati; o bych byl před dwěma dni zahynul, a ty abys byla w domu otce twého. A tak plakal a nařjkal ten ctný rytjř Petr, wjce krásné Magelony, nežli sebe samého litugjc, sedě u prostřed té lodičky, a čekage smrti nechaw gi swobodně gjti, tu kdež gj moře wrhlo. W takowém nebezpečenstwj zůstal Petr od rána až do poledne.

I přihodilo se, že geden loupežný koráb mauřenjnský po moři se plawil. Kteřjžto, když uzřeli Petra zdaleka, an se plawj, tu kdež ho wětrowé nesli, připlawili se k němu, a gawsse geg, wzali ho do korábu swého. Ale Petr welikou žalostj byl gako na polomrtwý, a sám sebe neznal, aniž wěděl, kdeby byl. A když patron toho korábu Petra prawě uhljdal, ljbil se mu dobře; neb byl pěkný, a k tomu rozkošnými a drahými ssaty přiodjn: i umjnil ho Žoldánowi darowati. Potom se plawili tak dlouho, až se přilpawili do Alexandrie. A gakž do města přissli, darował ten patron Petra Žoldánowi. Kteréhožto byl Žoldán uzřel, ljbil se mu též welmi dobře, a děkował patronowi korábu toho. Petr pak nosil wždycky ten zlatý řetěz na hrdle swým, kterýž mu byla geho newmilegssj Magelona na potwrzenj lásky darowala. Z toho srozuměl Žoldán, že gest welkého a znamenitého rodu. Kázal se geho skrze tlumače ptáti, umjli k stolu slauženi: odpowěděl mu Petr: že umj. — A tak poručil Žoldán swým, aby ho správě a obyčegi kterak by se při službě chowati měl, učili. Čemuž se Petr tak ochotně učil, že potom z nich žádnému napřed nedal. A Pán Bůh wssemohaucj dal Žoldánowi tu milost, a wnmysl w srdce geho, že Petra tak zamilo-

wal, a naň laskaw byl, gakoby geho gednorozený syn byl. Petr také učil se řeči té s pilnostj, a w malých časech dobře řecky a mauřjncky mluwiti, a byl tak ctnostný, přjwětiwý, že ho gedenkaždý při dwoře, gakoby gegich wlastnj a krewnj přjtel byl, milowal. Také při dwoře we wsseligaké rozssafnosti gemu žádného rowného nebylo, a wssecko při dwoře Žoldánowém skrze něho působiti se muselo. — A pro tu přjčinu byl u wětssj wážnosti než wssickni ginj při dwoře. A ačkoliw w této welikě poctiwosti Petr při dwoře Žoldánowi byl, wssak wždy nemohl wesel býti, nebo srdce geho wždycky těžké bylo, když wzpomenul na swou ze wssech neymilegssj Magelonu, a bylby raděgi widěl, aby byl w moři utonul, aby aspoň od takowého trápenj wyswobozen byl. A tak často wzpomjnal na swůg smutný žiwot; wssak nedal na sobě toho znáti. W tom pak swém zármutku těžkém prossjwal Pána Boha wssemohoucjho častokrát, poněwadž gemu z takowého welikého nebezpečenstwj mořského spomoci ráčil, aby též ráčil swou milost a pomoc dáti, aby mohl té welebné swátosti swatého manželstwa dogiti, prwe nežliby umřel: dáwagjc hodné almužny chudým křesťanům za swou ze wssech neymilegssj Magelonu, magjc tu naděgi, že gi Pán Bůh odpustiti ráčj.

Kterak krásná Magelona leżjc na plásſti Petrowém ſpala, a kdyż procitila, nalezla ſe ſamotnou.

Po dobrou chwili krásná Magelona po wſſj ljbosti pospala, neb byla od gizdy ustálá, a bděla tu celou noc, čemuż prwe byla nepřiwykla, i procitla, domnjwagjc se při swém neymilegſſjm Petrowi býti, a że má hlawu swou na kljně geho, a prohledſſi řekla: můg ze wſſech neymilegſſj Petře, toť gsem gá čistě pospala. Gá držjm że gsem wám skrze to něgakou přjkrost učinila; a hned ohljdala se, newidouc žádného wstala, a lekla se welmi a počala welikým hlasem wolati: Petře, Petře, běhage sem i tam, mezi tjm hustým lesem. Ale žádný tu nebyl, kdožby gi odpowěděl. — Kdyż giż žádného se newohla dowolati, nal to ani widěti, nebylby diw aby byla smyslu pozbyla, i počala plakati a naříkati, chodjc wolagjc w tom lese, Petře, Petře, gak gej dlouho wolati mohla. A kdyż geg dlouh wolala a běhala, że giż od toho wolánj mlu witi nemohla, wstoupila gi bolest do hlaw gegj tak, że se domnjwala, że giż tu mu

umřjti a padla welikou mdlobou na zemi, — leżjc i tu dlouhou chwjli, gakoby mrtwá byla. Potom když zase k paměti přišla, posadila se na zemi, a počala welmi ljtostiwě a žalostiwě naříkati řkúc: Ach můg ze wšech neymilegšj Petře, má neymilegšj lásko a naděge, kde gsem gá tě ztratila, a proč gsi se ode mne odloučil, a mně swou wěrnou towaryšku tak opustil; wšak gsi dobře wěděl, že gsem gá po tobě w domu otce swého, kdež jsem tak rozkošně a bohatě chowaná byla, zůstati nechtěla. Ach běda a běda! kterak ty to myšliti můžeš, abych gá zde na takowé pouště žiwa zůstati mohla? — ach můg neymilegšj pane, na gakém omylu stogjš, že gsi mne samotnou w takowém zarostlém houšti opustil; w kterém gá musjm ukrutnou smrtj umřjti. Ach běda přeběda! což gsem gá tobě nelibého učinila? — proč gsi mne z domu otce mého krále z Neapolis wywedl, a w tak welikém zármutku a bolesti bljže smrti, než čeho giného pozůstawil? wšak gsi mi na sobě welikou lásku ukazowal. Ach můg neymilegšj Petře! zdali gsi co takowého na mně nalezl, což se tobě neljbilo? w prawdě, žeť gsem se tobě welice znáti dala, neb gsem to z welké lásky, kterou člowěk tak hluboko w srdci má, udělala. Ach neyušlechtilegšj Petře! kde gest twá ur-

zenoſt, kde twé uſſlechtilé ſrdce, kde twá wjra a přjpowěd? zagiſtě ty gſi ten neyukrutněgſſj člowěk na ſwětě, kterýž z mátcře narozen býti může; ačkoli ſrdce mé nemůže o tobě nic zlého mluwiti. Ouwey! což mám giž wjce činiti! giſtě gſi druhý Jaſon, a gá druhá Medea. A tak chodila omámena ſem i tam, hledagje w tom huſtém leſe, a nalezla koně. Kteréžto když uzřela opět počala znowu naříkati, a s pláčem řekla: zagiſtě, můg ze wſſech neymilegſſj Petře, poznáwám to, že gſi ſe dobrowolně odemně neodlaučil, a gſem tjm giſtá. Ach naſtogte, můg wěrný milownjče, a gá newěrná, že gſem tě tak zhaněla, z čehož ſe ſrdce mé rmoutj až k ſmrti. Ach neſſtaſtná chwjle! w kterouž ſe naſſe loučenj ſtalo. — Geſtliže gſi umřel, proč gſem gá také s tebou neumřela; mohu to w prawdě řjci, že žádné chudé dceři tak welikého neſſtěſtj ſe nepřihodilo, gako mně. O ſſtěſtj! což neupřjmně nynj ſe mnou zacházjš? protiwjc ſe wěrným, a čim wjce wyſſj oſoby gſou, tjm wjc s nimi wláčjš, gako teď s námi. O dobrotiwý od wěkůw Boże! — kterýž gſi ſwětlo wſſech opuſſtěných a w zármutcjch poſtawených potěſſenj, proſjm twé miloſti, rač mně ſmutnou pannu potěſſiti, a oſtřjhati ſmyſlu i rozumu mého, ahych duſſe ani těla neztratila, a rač mi dáti widěti mého ze-

wſſech neymilegſſijho pána a manžela, prwe nežli umru. Ach kdybych ſe mohla doptati, kdeby byl, by byl krag ſwěta, chtělabych za njm gjti bezewſſj pochybnoſti. Giſtě že nám takowé protiwenſtwj nepřjtel duch zlý naſtrogil, poněwadž w této miloſti a láſce naſſj nic nepořádného nebylo, a že gſme nechtěli powolit k geho zlému pokuſſenj, a ſkrze to že geſt do daleké země zawedl, zruſſiwſſj naſſj tuto ſpolečnou a dobrowolnou wůli a ſlib. Takowé, a těm podobné řeči krásná Magelona ſama k ſobě mluwjc, nařjkala na ſwé a gegjho neymilegſſijho Petra neſſtěſtj, chodjc ſem i tam po leſe, gako opuſſtěná panna poſlouchage, zdaliby co z bljzka neb z daleka ſlyſſeti, neb rozuměti mohla. Potom wlezla na geden ſtrom, a ohljdala ſe, mohlaliby koho ſpatřiti: newiděla než zem, dřjwj, a to ſſiroké a ukrutné moře. A tak zůſtala krásná Magelona ten celý den welmi ſmutná o obtjžená a nic negedla ani nepila. Když pak noc přicházela, hledala welikého dřewa, na kteréž s welkou boleſtj, pracj a trápenjm wlezla, a tu celou noc na něm ſedjc welmi málo ſpala, obáwagjc ſe, aby gj ukrutná zwěř neuſſkodila. — A přečkagjc tu noc s welkou ſtaroſtj, rozmeyſſlela, — coby činiti, a w kterou ſtranu ſe obrátit měla. Neb to w ſrdci ſwém tuze

upewnila, aby se k rodičum swým zase nenawracowlla, a aby se w swětě zdržeti mohla, k tomu také welmi se hněwu otce swého obáwala, a tak oumyſl swůg na tom konečně zawřela, aby swého neymilegſſjſſo Petra po wſſem swětě hledala.

Kterak krásná Magelona z toho ſtromu dolů ſlezla, přiſſla k mjſtu, kdež koně uwázané byli, kteréž odwázala.

Když pak den bjlý se ukazowal, ſlezla z toho ſtromu dolů, a ſſla k tomu mjſtu, kdež koně uwázané byli. I odwázala ge, a řekla s pláčem: gakož pán se odmně ſtratil, a mně po swětě hledá: tak také chci, abyſte w swětě běhali, kamkoli chcete; ſňala z nich uzd, puſtila ge mezi ten huſtý les, a ſama dlouho, dlouho, chodila po tom huſtém leſe hledagjc ceſty. I nalezla ſilnici, kteráž wede do Řjma; na kteréž když ſe ohljdla, zaſe ſe k tomu leſu obrátila, a hledala mjſto, kterézby huſté i wyſoké bylo, aby mohla ſpatřiti, kdoby odkud a kam ſſel, a ſama aby ſpatřena nebyla. Tu když chwjli čekala, uzřela ona tou ceſtou gednu poutnici i zawolala gi k ſobě. Kteráž když k nj přiſſla, ptala ſe gj coby žádala?

I prosila tu poutnici, aby gi swou sukni, a giné sſaty za gegi drahé sſaty dala. To když poutnice uslyssela, myslila tolik sama w sobě: gistě tato osoba nenj sama bez lidj w takowém lese, a domnjwala se, že se gi krásná Magelona posmjwá. I řekla k nj: Milostiwá panj, poněwadž gste wy pěkně přioděná, neměla byste se chudým lidem pro Ježjsse Krista posmjwati. Nebo takowý pěkný oděw, kterýž wy máte, sslechtj a ozdobuge wám tělo: ale můg oděw (gakž naděgi mám) ozdobuge a sslechtj dussi mou. Tedy řekla krásná Magelona: Má milá sestro, prosjm tebe, že sobě stěžowati nebudeš, neb gá to s upřjmného srdce mluwjm, a chci s tebou sſaty zfreymarčiti. Porozumjc tomu poutnice, že bez wsseho posměchu, a z upřjmného srdce mluwj, swlekla se w sſaty té poutnice, zakryla sobě twář, aby gegj oblíčeg nemohl dobře spatřen býti, a kde ho mohla zakrýti, wzala slin a hljny. tjm se namazala, aby poznána byla.

Kterak kráſná Magelona w poutnických ſſatech do Řjma přiſſla, a gak gi gedna dobrá panj do domu přigala.

W takowých ſſatech obebjrala ſe kráſná Magelona, a ſſla tak dlouho, až přiſſla do Řjma, kdež hned ſe na koſtel ſwatého Petra doptáwala. Tam klekla před welkým oltářem, počala welmi žaloſtně plakati a wzdychati, takto ſwou modlitbu konagjc: Wſſemohoucj wěčný Bože, Pane Ježiſſi Kriſte! genž gſi mne z twé welké ſſtědroſti u welké rozkoſſi poſaditi, a neyuſſlechtilegſſjmu ſwěta tohoto, kteréhož gſem gá nadewſſecky giné lidé zamilowala, přitowaryſſiti ráčil, a twou ſwatou wſſemohoucnoſtj ráčils to zwůſobiti, a nás ſkrze připadlé neſſtěſtj zaſe rozloučiti. O Bože můg! to geſt hřichůw naſſich wina, neb gſme hřiſſnj. A wſſak, o wſſemohoucj, wěčný, dobrotiwý Bože! že gſi mi ho kdy ráčil dáti, poněwadž ho zaſe tak brzo wzjti ráčil. — Protož tebe proſj pro twé ſſtědré miloſrdenſtwj, geſtli geſt twá ſwatá wůle w tom, žo mi ſe zaſe ráčjš dáti mého neymilegſſjho pána a manžela, kterému gſem gá ſkrz twé ſwaté gednánj přiwogená byla. O dobrotiwý Bože!

prosim twé swaté milosti, abys ráčil ostříhati mého ze wssech neymilegšího Petra, kterýž tě we wssech činech a počátcích swých ctil, gestliže gesstě žiw gest, rač tomu dopomahati, bychom zase k sobě přišli, a žiwot náš w dobrém pokogi dokonati mohli, nerač nám dáti tak gako ztracenym po tomto swětě se toulati: ale rač dopomoci, aby nasse wěrná láska ztracená nebyla. A když gest swou modlitbu dokonala, wstawssi od oltáře, chtěla do hospody giti. I uhljdala ugce swého, kterýž byl matky gegi bratr, an se prochází w kostele w mnohým towarýšstwu, hledagic gi, z čehož ona se welmi lekla. Wssak oni na ni řeči neměli, a žádný gi z nich w těch ssatech poznati nemohl. I ssla odtud pod způsobem poutnice, a zůstala w sspitále gako chudá poutnice za patnácte dnůw, chodjce každý den do kostela swatého Petra, a wykonáwagic modlitby swé u welkém zármutku a lkánj, magi k doufánj k Pánu Bohu wssemohonejmu, že gi gistotně neopustj.

W tom pak sspitále když přebýwala, padlo gi na mysl, aby ssla do země Prowinci, neb se domnjwala, tjm spisse něco o swém neymilegšim Petrowi uslyssseti. I dala se na cestu, a ssla tak dlouho, až přissla do města, genž slowe Genua. Tu se ptala na

cestu do Prowinci, kterážby přjměgssj a neynebezpečněgssj byla. J bylo gj oznámeno a raděno, aby se plawila po moři, že ta cesta neybližssj gest. A když k břehu mořskému přissla, nalezla k gegjmu sstěstj geden dobře připrawený korab, kterýž se měl plawiti do města, genž slowe: Aqua mortis. J sprawila se s patronem toho korábu, a plawila s njm do téhož města. Když se pak do města připluli, chodila druhého dne po městě gako chudá poutnice. Tedy gedna dobrá a počestná panj zawolala gj, a pogala gj pro gméno Božj do domu swého, a dala gj gjsti a pjti, a potom gi položila do čistého lůžka, a toho dne ta gistá panj mnoho se ptala krásné Magelony stranu gegjho putowánj. J oznámila gi, že putuge z Řjma. Potom se gi zase ptala krásná Magelona o zwůsobjch a obyčegů těch kragin, a mohouli tudy bezpečně cizj lidé procházeti? Odpowěděla gj ta panj, a řekla: Wěz milá poutnice, že my máme w této zemi wrchnost, pana hraběte z Prowinci, gest znamenitý pán a držj w swé zemi dobrý pořádek, tak že se nemůže říci, aby se kdy od geho poddaných někomu negaká protimyslnost stala. On poroučj, aby wssudy bezpečnost a sprawedlnost průchod swůg měla, a dobrý pořádek w geho zemi chowán byl.

Hrabě sám i hraběnka manželka geho, gsou tak přjwětiwj a náchylnj k chudým lidem, že gest se tomu podiwiti. Ale nynj gsou welmi zarmouceni, a my též s njmi, gakožto poddanj, pro gegich syna gménem Petra, genž byl neyussechtilegssj rytjř tohoto swěta, ten před dwěma lety pryč gel, chtjc swěta zkusiti, a krátochwjlem rytjřským zwykati, a od toho času nic o něm slyssset nenj, z čehož se domnjwagj, že umřel, neb že se mu něco zlého přihodilo, gehožby welká sskoda byla. A tak gi počala wykládati dobrodinj a ctnosti toho sslechetného rytjře Petra, kteréž na sobě měl. Tomu když krásná Magelona porozuměla, a slyssela o tom hraběti a hraběnce, hned si pomyslila, že Petr dobrowolně od nj neodessel, ale že tjm ta nesstastná chwile winna gest, w kterouž ona spala. I nemohla se od pláče zdržeti. Ta dobrá panj domnjwala se, že spolu s njmi nad njm ljtost má, i howěla gi tjm lépe, a musela tu noc u nj zůstati.

Kterak krásná Magolena oddala se k gednomu mořskému břehu, genž sloul pohanský Port, chtjc sloužiti chudým lidem, a přissla do gednoho malého sspitála, chtjc ostřjhati pannenstwj swého, a očekáwati, zdaliżby co uslyssseti mohla o swém neymilegssjm Petru.

Té pak noci rozmeyssslela krásná Magelona w srdci swém, poněwadž gesstě Petr domů nepřigel, żeby se chtěla do těch kragin obrátiti, kdeby Pánu Bohu wssemohoucjmu nábożně sloużiti, pannenstwj swého tjm lépe a neporussenégi ostřjhati, a o swém milém Petrowi přezwěděti mohla: nebo se domnjwala, że tu spjš než kde ginde o něm přezwj. I ptala se pilně, gestli gaké mjsto w té zemi, kdeżby nábożně Pánu Bohu sloużiti mohla.

Ta dobrá panj hospodyně gi powěděla, że bljzko toho pohanského břehu pest geden ostrow, k kterému wssickni koráby a kupecké wěci se scházegj, a z mnohých zemj mnoho chudých lidj nidlých a nemocných k tomu ostrowu přicházegj. I ssla krásná Magelona, chtjc to mjsto widěti, které když uzřela, ljbilo se gj. I dala na tom mjstě na welký kostel na ty penjze, kteréż gesstě měla, postawiti, a při něm

maly ſſpitál s třemi poſtely připrawila. — W tom koſteljčku dala wyſtawěti oltář k poctiwoſti ſwatému Petru a ſwému neymilegmilegſſímu k liboſti. J dala tomu koſteljku gméno k ſwatému Petru z Magelon. Když pak ten koſteljk a ſſpitál uſtanowen byl, oddala ſe od něho, a ſlaužila chudým lidem s welkou náboženoſtj, a wedla tuhý a přjkrý žiwot; tak že lidé oſtrowu téhož i z giných okolnjch měſt drželi gi za ſwatou poutnici. — Také welké oběti od mnohých lidj přicházeli k tomu koſteljku, a tak ſe daleko o něm rozhláſilo, že ſám hrabě a hraběnka (Petrůw otec a matka) s welkou náboženoſtj tam přigeli, chtjce ten koſteljk widěti.

J přihodilo ſe gednoho času, když tam oba přigeli, aby ten Božj dům ſſpitál widěli uhlédawſſe obličeg té ſſpitálnice, a prawili ſami k ſobě: Muſj tato ſwatá žena býti! Kterážto když ſſpitálnice uzřela ſſla k nim, wjtagjc ge gako kteráž ſe k nim dobře chowati uměla činjc gim počeſtnoſt, a poroučegjc ſe gim oboum w ochranu.

Od gegjhožto zakazowánj hrabě a hraběnka obweſelení byli, a ljbil ſe gim způſob gegj dobře. A w tom hraběnka uwedla ſſpitálnici na gedno mjſto, a mluwili ſpolu o rozličných wěcech tak dlouho, až gi hraběnka

powěděla, kterakby welmi zarmoucená byla pro ſyna ſwého, a počala ſrdečně plakati. Tu gi ſſpitálnice, gakž nejlépe uměla, těſſila, ač ona takowého potěſſenj wjce potřebowala, nežli hraběnka. Wſſak ta hraběnka byla ſkrze to upokogená, a z takowého potěſſenj děkugjc, — řekla k nj: že ſe gj ta řeč dobře ljbj, aby k ni čaſto přicházela, a cožby gj potřeby bylo od nj žádala, že gj w ničem oſlyſſeti nechce. Z čehož gj ſſpitálnice děkowala. A s tjm gela hraběnka zaſe domů, a žádala ſſpitálnici, aby Pána Boha za gegjho ſyna wěrně proſila, aby mohla přezwědět kdeby byl. Což gj ſſpitálnice ráda připowěděla, a tak ſe rozeſſli.

Kterak rybaři toho místa gednoho dne lowili, a chytili gednu pěknou rybu, genž ſlowe wlk mořſky, a pro gegj pěknoſt darowali gi tomu hraběti.

Přihodilo ſe gednoho dne, že rybaři mjſta toho w moři lowili, a gednu welkou rybu polapili, genž ſlowe wlk mořſký, která welmi pěkná byla. Pro kterouž přjčinu darowali gj tomu hraběti a hraběnce, kterouž oni s welkým poděkowánjm přigali. A hle! když ſkrze ſlužebnjky do kuchyně přineſſená a k gjdlu přiſtro-

gená býti měla, nalezl ten, genž gi otwjral, w břiſſe gegjm čerwenou tykytu, kterouž když djwka uzřela, wzala gi, a ukázala hraběnce, řkouce: „Miloſtiwá panj! toto gſme w té rybě nalezli.“ I wzala to hraběnka, a rozwinula různo, a nalezla w té tykytě ležjcj ty tři prſteny, kteréž ſwému neymilegſſjmu ſynu Petrowi, když od nj měl pryč geti, darowala. A gak ty prſteny uzřela, hned ge znala, a začala žaloſtiwě plakati, i řekla: Ach wſſemohoucj, wěčný a dobrotiwý Bože! giž gſem tjm giſtá a doſtatečně ſprawená, že můg neymileſſj ſyn umřel. Již gſem wſſj ſwé naděge zbawena, aniž ho kdy wjce uzřjm. O wſſemohoucj, wěčný a dowrotiwý Bože! což geſt to newinné ſtwořenj prowinilo, že geg ta ryba tak ukrutně pozřela? A když tak dlouho hraběnka kwjlela a křičela, w tom přiſſel hrabě. I uſlyſſel takowý křik od hraběnky, ulekl ſe welmi, a ptal ſe coby bylo, ſſel do komory gegj. A když geg hraběnka ſpatřila, řekla k němu s žaloſtiwým pláčem: Ach běda! běda! gaké to zlé nowiny o ſynu naſſem neymilegſſjm ta ryba nám přineſla. I počala mu prawiti, kterak nalezli w té rybě tykytu, w niž leželi ty tři prſteny, které gſem mu dala, když měl od nás pryč geti, a ukázala ty prſteny hraběti; které když uhljdal, také ge hned

poznal, a zarmoutil se welmi, i plakal žalostiwě za dobrou chwjly. Potom gako sslechetný a rozumný pán, přissel k hraběnce a těssil gj gak nejlep rozuměl, řka: Wěz má milá panj, že tento syn ne náš, ale Pána Boha wssemohoucjho byl, kterýž ho nám dal, a nynj se gemu podlé geho Božské milosti tak ljbilo učinitj, gako s swým wlastnjm zbožjm. Protož my nemáme nad tjm zarmoucenj býti. Z té přjčiny za to tebe prossjm, že od toho kwjlenj a naříkánj swého přestaneš a Pána Boha z toho chwálitj budeš, že nám ho propůgčiti ráčil; což gestliže učinjš, předně Pánu Bohu, též mně libou wěc učinjš. I hned poručil služebnjkům swým, aby ty drahé a pěkné čalouny z paláce geho snjmali, a wssudy po domě wssecka mjsta černým suknem obestřeli. A když se to poddanj geho dowěděli, byli wssickni na pořád smutnj, neb gsou na mladého pana hraběte welmi laskawj byly.

Potom po nedlouhém času byla hraběnka té wůle, k sspitálnici dogeti, k sspitálu i k kostelu dohlédnouti, a žalost swou té sspitálnici oznámiti. Když pak k nj přigela, a modlitbu swou dokonala, pogala gi za ruku, a wedla gi do swětnice, a počala s welkým wzdychánjm a žalostj gi wyprawowati, co se přihodilo, a kterak giž žádné naděge nemá, aby

mohla wjce ſyna ſwého neymilegſſjho widěti. To ſſpitálnice od hraběnky ſlyſſjce, počala též litoſtiwě plakat a řekla: Miloſtiwá panj, gá wás proſjm, náte ty prſteny, že mi ge také ukážete. Tedy hraběnka wyňawſſi prſteny, ukázala ge ſſpitálnici, které ona hned poznala, a nebylby diw, aby ſe bylo ſrdci gegj welkou žaloſtj w žiwotě gegjm rozpuklo. Wſſak gako takowá rozumná a ſſlechetná dcera, kteráž ſwou naděgi w ſamém Pánu Bohu ſkládala, řekla k hraběnce: Miloſtiwá panj, nemáte ſe rmoutiti, ani wěcem negiſtým tak po gednou wěřiti. Jakož pak koliw že to ty prſteny gſou, gež gſte wy waſſemu neymilegſſjmu ſynu Petrowi dali, nebo i tak může býti, že ge mohl ztratiti, a nebo některé giné oſobě darowati, a ona že ge ztratila. Protož wás proſjm, že ſe wjce rmoutiti a ſtarati nebudete, a tjm waſſemu pánu liboſt učinjte, nebo tjm mu gen wjce trápenj přidáwáte, když wás tak zarmoucenou ſpatřuge. Raděg ſe k Bohu wſſemohoucjmu obraťte, a děkugte za wſſecko, co wám zgewiti ráčil. Tjm způſobem těſſila ſſpitálnice hraběnku gak nejlépe mohla, ačkoli ona ſama nic méně než hraběnka boleſt a žaloſt nad tjm měla, a wjce by byla potěſſenj potřebowalá, nežli hraběnka. Mnohé pak dary dáwala hraběnka do toho ſſpitála, aby za duſſi gegiho ſyna (geſt-

liže gest umřel) Boha prosili: pakliby ale-
žiw byl, by mohla o něm zwěděti, potom gela
domů. Špitálnice ale byla náramně smutná,
i padla na kolena swá před oltářem, modlila
se, prosjc Boha, gestli žeby žiw byl, by geg
ráčil přiwesti we wssj bezpečnosti k přátelům
geho, pakli gest umřel, aby se ráčil nad geho
dussj smilowati. A tak w modlitbách swých
trwala. Nynj přestanu o hraběti, hraběnce
i sspitálnici mluwiti, a podjwám se k Petrowi,
gak se při dwoře Žoldánowém wynachází.

Kterak Petr zůstal dlouhý čas při dwoře Žoldánowém, a gak skrze swou rozssafnost celý dwůr Žoldánu sprawowal, neb geden-každý na něho laskaw byl.

Dlouhý pak čas trwal Petr w Babilone
při dwoře Žoldánowém, a byl od něg milo-
wán, gakoby geho wlastnj syn byl. Žoldán
také nemohl žádné radosti mjti, při njž by
Petr nebyl. Wssak Petr proto srdcem swým
wždycky ke krásné Mageloně náchylen byl, nebo
newěděl, kam se poděla. I udalo se mu ge-
dnoho dne na to pomyssleti, aby propusstěnj
od pána swého wzal a otce i matku swou na-
wsstiwil. Tedy gednoho dne držel Žoldán welký

ſwátek a ſlawnoſt: dáwal lidem mnohé dary. I uhlédaw Petr čas ſwůg, padl před njm na kolena, a mluwil řka: pane, gá gſem žiž nemalý čas při dwoře waſſem, a ſkrze waſſi zwláſſtnj miloſt w mnohých wěcech, kteréž gſem na wás s žádoſtj ſkládal, býwal gſem uſlyſſán: také mnohým lidem potřeby gich při wás gſem obgednáwal. Ale coby ſe oſoby mé dotýkalo, geſſtě gſem wás o žádný dar prosbou ſwou nezaměſtknáwal. I chtěl gſem nynj waſſe miloſti za gednu wěc proſit, kdybyſte mne w tom neráčil oſlyſſet. Jehožto když Žoldán tak pokorně proſicjho uzřel, řekl mu: Milý Petře, nenjť ginác, než kdož nás kdy w čem a w gaké wěci giného ſe dotýkagjcj žádal, že k tomu dobrowolně powolowali. Mnohem pak wjc, geſtliže ſám za ſebe proſit budeš, ná tobě od nás weſelým ſrdcem dáno býti. I tak miloſtiwé přjpowědi zradował ſe Petr ſrdečně, i řekl k Žoldánowi: Miloſtiwý pane! nic wjc od waſſj miloſti nežádám, než abyſte mi ráčil miloſtiwě propuſtiti, do wlaſti mé odgeti, otce mého i matku mou nawſſtiwiti. Nebo po wſſe ty časy, gakž při dwoře waſſem gſem, nic gſem nemohl o nich ſlyſſeti; protož proſjm, že mne ráčjte miloſtiwě odpuſtiti, a nad tjm žádné obtjžnoſti nemjti. Tomu když Žoldán porozuměl, zarmoutil ſe welmi, a řekl: Petře milý a přj-

leli dobrý! za to tě žádáme, že na ten twůg odgezd wjce mysliti nebudeš, neb nikdež netrefjš, abys lépe chowán byl, nežli u nás: k tomu tě chcem ustanowiti pánem nad touto zemj. Abychom to byli wěděli, že toho od nás žádati chceš, bylibychom toho nepřipowědělj, nebo to twé pryč odgetj nám welmi obtjžné bude. A wssak když gsme to giž připowědělj, chceme to držeti, ale abys nám sljbil, když otce a matku nawssstiwjš, že zase k nám přigdeš; což když ucinjš, gako rozumný učinjš. I připowěděl Petr, že chce tak učinit. A tak kázal Žoldán list otewřený do swých zemj psáti, a dal geg Petrowi, w kterémž psáno bylo: Kdežbykoli na které mjsto do země Mouřenjnské se obrátil, aby ho tak chowali, gako wlastnj osobu geho, a we wssem, coby potřebowal, gemu nápomocni byli, a geg we wssem sedrowali. Sám Žolnán dal Petrowi welikě množstwj stříbra a zlata, i giných klenotůw. A tak shromáždil Petr co mu přináleželo, wzal odpuštěnj od Žoldána a gel pryč; pro gehožto odgezd mnozj plakali.

Potom w krátkém čase přigel do Alexandrie, i ssel do města a ukázal list mjstodržjcjmu Žoldána, kterýžto list když mjstodržjcj přečetl, měl Petra u welikě wážnosti, a wedl ho do gedné bohaté hospody, která wssemi po-

třebami opatřena byla. Tu se Petr dostatečně opatřil, wzal poklad swůg, genž měl od Žoldána, a skládal geg do čtrnácti tun, do nichž po spodu a po wrchu soli, do prostřed ale ten poklad položil. Když pak s tim se wssim hotow byl, ssel k moři, a na to sstěstj nalezl tu koráb, genž měl plouti do Prowinci gsa wssemi potřebami zásobený. I mluwil Petr s patronem toho korábu, chtěl-liby ho s těmi 14ti tunami do Prowinci wzjti, prawje, že ge tam chce do sspitála dáti, a genu za to dle slussnosti zaplatiti, žádagje ho, aby to učinil. Tomu patron porozumje, odpowěděl: že ho chce rád sebou wzjti, ale stranu těch tun že mu radj, aby gich tu nechal, a s sebou newozil; že když do Prowinci přigede, dosti soli za lacině penjze tam nagde. I řekl mu Petr, aby se o to nic nestaral, že mu od nich dobře zaplaceno bude, gen aby mu ge předce na koráb wzal, a tam wezl, kdež toho žádá. A když patron takowou odpowěd od Petra uslyssel, umlkl, a byl tjm upokogen. Tedy Petr zaplatil patronowi dobře. Kázal Petrowi, aby tu sůl i giné potřeby, kterýchby sebou wzjti chtěl, na koráb dal, že s Božj pomocj chce tjm sprisse odtud se plouti, bude-li gen dobrý wjtr mjti. Té noci nastal dobrý a přjhodný wjtr, a oni roztáhsse plachty, plouli odtud. I připlawili se sstastně až k ostrowu

Sagona, tu nalezli sladkou wodu. Tedy Petr gsa mdlý, wstoupil na břeh, a nechtěl na moři zůstati. Když pak na břehu byl, procházel se sem tam po ostrowě, a nalezl na něm rozličné pěkné kwjtj, i posadil se mezi ně, a tak na swouk bjdu a žalost zapomenul. Mezi kterýmžto kwjtjm nalezl geden, kterýžto rozličné barwy pěknějšjj i wůně libějšjj byl, než-li wšickni, i utrhl geg: a hned mu přišla na mysl krásná Magelona, a rozgjmagjc to u sebe, řekl: gako tento kwjtek wšecky giné w kráse přewýšjuge, tak krásná Magelona wšecky giné panny a panj krásou wysoce přewýšjuge, tu srdečně plakal a ucjtil welkou bolest w srdci, myslje na to, kam se poděla. W takowém myšlenj napadl ho sen, a on položiw se na tom mjstě, usnul. Po tomto ale geho usnutj, powstal dobrý wjtr. Widauc to patron, poručil wšecko swolati k korábu. A když Petra newiděl, rozkázal hohledati, ale nemohli ho nalezti, i křičeli naň a wolali welmi, ale on toho nic neslyšel, neb byl náramně twrdě usnul. A nemohše ho nalezti, nechtjc patron dobrého wětru a času zmařiti, dal plachty roztáhnouti a plawili se odtud pryč. Petr ale spal předce na tom ostrowě. Plawili gsou se dlouho, až připlauli k gednomu Portu, genž slowe pohanský Port, a tu složili wšecko z korábu, neypošléze nalezše těch čtrnácte

tun, řekli patronowi: co pak budeme dělati s těmi tunami toho zemana, kterýž zhynul na ostrowě Saǧona, a giž od fůry zaplatil, poněwadž prawil, že chce do ſſpitála dáti, proč nemáme tak učiniti? i sneſli se wſſickni na tom, aby ge dali do ſſpitála k swatému Petru, prawje mezi sebou, žeby gich ginám lépe wynaložiti nemohli. Tedy ſſel patron k ſſpitálnici a oznámili gi, kterak pán těch tun zahynul, a že chce dáti (tak gak gim on připowěděl,) we gménu Božim do ſſpitála, aby za duſſi geho Pána Boha prosili. Přihodilo se gednoho dne, ſſpitálnice chtjc něco z těch tun bráti, čehož potřebowala, obbednjc gednu, nalezla u prostřed welikỳ poklad od zlatǫ a stříbra, čehož se ulekla. Wzala druhou, a když též otewřela, nalezla tak gako w prwnj, řekla sama k sobě: ach ubohý člowěče! smilug se Bůh nad twou duſſj. Již widjm dobře, že ne gá sama s bjdou, bolestj a zármutkem gsem obcházela. I wzala a rozbednila ostatnj tuny, nalezna w nich welikỳ poklad. Hned kázala zednjků a ginýchdělnjků powolati, a dala ten kostel stawěti: a tak způsobila tu pěkný kostel a ſſpitál, w něm se služby Božj a giné posswatné wěci pořádně konali. Wznikla se o tom kostele a ſſpitále powěst daleko, tak že mnoho lidj se tam scházelo, a welike almužny a oběti tam nosili, diwje se

tomu, že ta ſpitálnice tak pěkně a nákladně může ſtawěti, neb ſe u nj peněz nenadáli.

Kterak hrabě s hraběnkou manželkou ſwou přigel, chtjc koſtel ſwatého Petra, gménem Magelon, widěti.

Jednoho pak času přigel hrabě a hraběnka s welkým komonſtwem, ten koſtel widěti. A wſſedſſe poſlouchali kázanj. Když bylo po kázanj, rozmlouwali s ſpitálnicj o ſwém neymilegſſjm ſynu Petrowi. Tu ge ſpitálnice oba, gakž neylépe rozuměla, těſſila, prawjc gim, aby o způſobjch a diwjch Božſkých nepochybowali, že Bůh wſſemohaucj ſwým časem ſynem gegich dobře ge obweſelit může, buď že geſt živý nebo mrtwý, w ochraně geho geſt. A gi ſamé oſtřelé takowého potěſſenj wjce potřeby bylo, než oni toliko měli žaloſt pro ſyna ſwého, což lidſkého geſt: ale krásná Magelona ztratila ſwé králowſtwj, a giž wjce žádné naděge k němu neměla: též byla upadla w nemiloſt rodičům ſwým. A nad to nadewſſecko ztratila ſwého zc wſſech neymilegſſjho Petra: protož ona ſluſſnědi zarmoucena byla. Po takowém rozmlouwánj hrabě s hraběnkou nawrátili ſe zaſe domů. Nynj zaſe o Petrowi mluwiti budu.

Kterak Petr usnul na ostrowě Saǧona, když wzpomenul na swou neymilegssj Magelonu.

W takowém snu zůstal Petr dobrou chwili na tom ostrowě. Potom procitl a prohljdl, wida žeby noc byla, wstal a ssel k moři, tu kdež od korábu odessel. I nemohouc widěti žádného, domnjwal se, žeby mu ta temná noc na překážku byla, že nemůž widěti žádného. Počal hlasem wolati, ale žádný tu nebyl, kdoby mu odpowěděl. Tu opět welká bolest obklyčila srdce geho, a upadl na zem gakby byl mrtwý, a stratil rozum i paměť swou, tu začal srdečně plakati, řkouce: O wssemohoucj, wěčný a dobrotiwý Bože! takéli gá kdy takowých nessťastných dnů sprostěn budu, a zdali nemohu umřjti? aneb gestli který člowěk na zemi, aby se mu sstěstj tak welmi protiwilo, gako mne smutnému? o wssemohouej Bože! nebyloliž na tom dosti, že gsem tak žalostně ztratil neypěknějssj a neykrásnějssj Magelonu. A nynj byl gsem té naděge, chtjc otce a matku potěssiti, ano pak přissel gsem na tuto pousť, na njž žádného potěssenj nenalezám, kde mi wjce smrti, než-li žiwota potřeby. A wssak poněwadž to na mne dopoussťěti ráčjš, chci to mile trpěti a wěřjm, že skrz takowou nynějssj smrt nynj odewssech

bolesti uleheenj mjti budu. A tak Petr dlouhou chwili plakal a naříkal na tom ostrowě, tu celou noc až do dne hledagjc zdaliby mohl nějakou lodi nagjti, a sobě odtud pomoci. Když pak u welké ouzkosti a zármutku se býti uznal, wzpomenul na Boha, domnjwagjc se tu skončenj žiwota swého, a prosil, aby se ráčil nad njm smilowati. Tedy Bůh wssemohoucj, kterýž swých wěrných opoustěti neráčj, ráčil to způsobit, že rybaři s lodj natrefil, kteřjž na tom ostrowě sladkou wodu bráti chtěli. A když se k tomu ostrowu připlawili, nalezli Petra, w welikých mdlobách ležjce. Kteréhož když uzřeli měli nad njm ljtost, dáwagjce mu gjsti konfekty a giné sladké wěci, a k tomu pjti což neylepssjho měli, aby se tjm posilnil. Potom ho položili na swou postel, kterouž měli, přikrywsse ho teple, a wezli do města Kapravy, a tu pomohli do sspitála: geho pak poručiwsse sspitálnjkowi, odtud odessli.

Když pak Petr tak dlouho w tom sspitále byl, na zdrawj swém čjm dál tjm lépe se měl, ani chuť k gjdlu ani k pitj neměl, i procházel se sem i tam, aby mohl zdrawěgssi býti. Ale srdce geho takowou welikou bolest těžce snássselo, a nemohlo toho trpěti, welmi geg zarmucowalo tak, že w tom městě zůstal okolo dewjti měsjců, až ozdrawěl. Přihodilo

se když šel na procházku k moři, uzřel geden koráb na břehu, i šel k němu a slyšel marynáře a lidi korábu toho mluwiti reči geho přirozenou, která w zemi té Prowinci obyčegná byla. Tedy otázal se gich, brzoliby chtěli zase domů se plawit, odpowěděli mu: že neyděle we dwou dnech. Šel Petr k patronowy, a prosil ho we gménu Božjm, aby ho s sebou

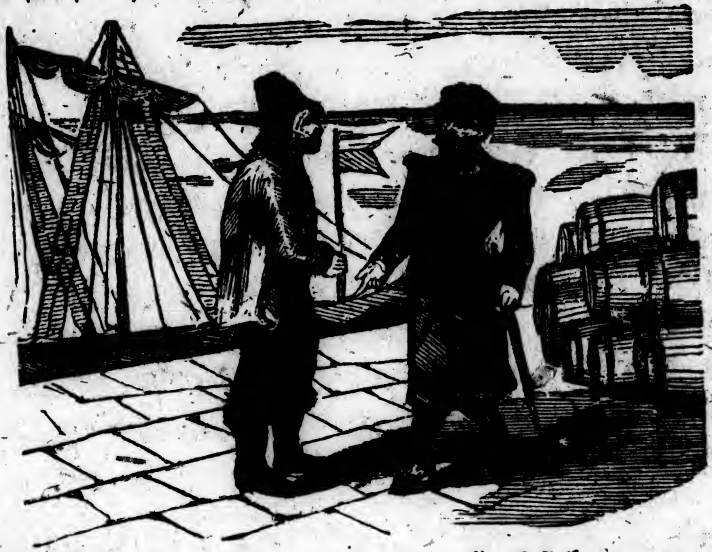

wzal, že gest také z té země, a že ležel nemocný dlouho. Odpowěděl patron, že to pro gméno Boží učinit chce, poněwadž gest s kragin geho: než že musj s njm plawiti do města gménem (Aqua Mortis) ležjcj na ostrowě pohanského Portu. Čemuž byl Petr rád, a wstoupil do korábu. Mezi tjm udalo se, že towaryšši toho

korábu mluwili o kostele swatého Petra z Magelon, a o tom sspitále. Kteroužto řeč když Petr uslyssel a zwlásstě že gmenugj Magelon, diwil se tomu welmi, a ptal se, kdeby ten kostel byl. Powěděli mu, že gest na ostrowě gménem pohanského Portu, pěkný kostel a sspitál wystawen, w němž Pán Bůh mnohá znamenj činj. My wám radjme, abyste se tam oddati sljbil, neb bezewssj pochybnosti tam zdrawj dogdete, gestli se z prawého i z upřjmného srdce wasseho poddati sljbjte. Uslyssaw to Petr od nich, sljbil Bohu, že chce w tom sspitále plný měsjc zůstati, prwé než se otci a máteři znáti dá, až od nemoci swé uzdrawen bude, a něco uslyssj o swé neymilegssj Mageloně, ač se domnjwal, že giž dáwno před tjm časem umřela. Tedy Marynáři plawili se tak dlouho, až připlauli k tomu Portu gménem pohanskému, a tu nechali Petra.

Kterak Petr přissel do kostela a do sspitála, kteréž krásná Magelona wystawěti dala.

Petr pak když sspel na břehu, sspel do toho kostela, a děkowal Bohu, že mu tam milostiwě a bezpečně pomoci ráčil. A když se pomodlil, sspel do sspitála, chtjc gako nemocný odpočinouti, a přjpowědi swé dosti učiniti. Té chwjle sspitálnice (gakž obyčeg měla) obcházela, chtjc na

nemocné pohlednouti, i uzřela ho, že byl w nowě přiſſel. Kázala mu ſednouti, umyla mu ruce a nohy geho, polſbiw ho, přineſla mu giſti a pjti. Po chwili powljkla pěkné bjlé poduſſky kázala mu do nich lehnouti, řka: wſſe což žádáte, oznamte, má wám dáno býti, byſte tjm ſpiſſe zdráw byl. Takowý způſob ke wſſem nemocným, kteřjž k nj přicházeli, zachowala.

Kterak Petr w ſſpitále ležjc, ſwá wſſecka neſſtěſtj ſſpitálnici oznamowal.

Dlouhý čas odpočjwal Petr w tom ſſpitále, polepſſugjc ſe na zdrawj ſwém, neb ho ſſpitálnice dobře hljdala. I diwil ſe welmi nad takowou prácj a pilnoſtj gegj, kterouž při něm měla, myſljc w ſrdci ſwém: bez pochyby, že tato panj muſi ſwatá býti. Tedy gednoho čaſu ſpomenul Petr na ſwou neymilegſſj Magelonu, a počal s pláčem naříkati, a řekl: o wſſemohoucj wěčný Bože! kdyby mi ſkrz twou Božſkou ſſtědroſt dal znáti a wěděti o mé neymilegſſj krásné Mageloně, mohlbych na ty wſſecky přjhody a neſſtěſtj, gjž gſem ſnáſſel zapomenouti. Ačko-li wſſemohoucj Bože, těžce gſem prohřeſſil, a zaſloužil wětſſjho trápenj: neb gſem byl přjčina, že ona od otce a matky odeſſla, a králowſtwj ſwého opuſtila. Také přjčinou mou gi ukrutná zwěř ſežrala, geſtli gſt

gj zwlásstnj twou milosti ostřjhati neráčil. Pakli ge umrlá, prosjm, že mi nedáš déle na tomto swětě žiwu býti; nebo bez nj žiwot mág wždycky bolesti a zármutku plný bude. To když wypowěděl, wzdechl welmi žalostiwě. Toho času chodila sspitálnice od nemocného k nemocnému, gakž obyčegně. Když k Petrowi přissla, a takowé wzdychánj slyssela, myslila coby mu bylo, řkouce: přjteli milý, co se wám nedostáwá, chceteli co mjti, oznamte, chci wssecko ráda zgednati, a žádných peněz nelitowati. I podękował gi Petr, a odpowěděl: že mu na ničem nic neschází, než že to činj podlé způsobu nemocných zarmoucených lidj, kteřjž když na swé nesstěstj spomenou, žalugj sobě, a skrz to na swých srdcjch polehčenj mjwagj, když sobě to připomjnagj. Slyssjc sspitálnice o nesstěstj mluwiti, počala ho přátelsky těssiti, a geho se o takowém zármutku a nesstěstj ptáti. Kteréžto Petr wssecky důležitosti oznámil, žádného negmenowal, řekl takto: Byl geden syn bohatý, ten slyssel rozprámět o gedné pěkné panně w cizj zemi: pro kterou přjčinu opustil otce i matku, a gel tam chtjc gi widěti. I dal mu Pán Bůh to sstěstj, že dossel milosti a lásky gegj, wssak welmi tagně, že žádný tomu nerozuměl. Potom zwoliw gi sobě k stawu manželskému, odwedl gi pryč od otce a matky gegj

a opustil gi, když spala w gednom pustém lese, hledage pestenů swých. A tak dále oznámil gi wssecky přjhody swé, až do času toho sspitála. Skřze tato slowa krásná Magelona tomu dobře porozuměla, že on gest Petr gegj ze wssech neymilegssj manžel, kteréhož ona často widěti žádala, a hned ho po ssatech poznala, welikou radostj plakati počala; wssak se mu gesstě znáti nedala, a což mohla neypřjwětiwěgi k němu se chowala, a pak počala s njm mluwiti takto:

Neymilegssj přjteli! neměl-libyste se tak zle rmoutiti, ale ku Pánu Bohu wssemohoucjmu obrátiti. Nebo bezpochyby budete-li Pána Boha wzýwati, nebudete opusstěn, nýbrž uslyssán, a wssecko, zač ho požádáte, obdržjte, také bezewssj pochybnosti zase wassj neymilegssj manželku, kterou gste ztratil. Wěřte tomu konečně, gakž wás Bůh wssemohoucj w takowých welikých nebezpečenstwjch, které gste (gakž prawjte) až k smrti snássel, wystřjhati ráčil, také wám zase z toho spomůže, a za to wssecko protiwenstwj a nebezpečenstwj, které na wás dopustil, wám radost a potěssenj nawrátj, gestliže w něho doufati budete. Takowé potěssenj když Petr uslyssel, wstal, a poděkowal gj. A tak ssla sspitálnice od něho do kostela, a klekssi před oltářem počala welikou radostj, kterouž

na swém srdci měla, plakati, děkugjc Bohu wssemohoucjmu, že gi milost udělili, a gj toho dočkati dáti ráčil, že swého ze wssech neymilegssjho manžela před skonánjm žiwota swého uzřela. A dokonawssi modlitbu swou, ssla a rozkázala sobě ssaty po králowsku dělati, nebo peněz dosti měla, byla tomu nawyklá, gak na důstognosti záležj, ssaty sjt dala. Potom kázala komoru swou pěkně připrawit gak neylépe rozuměla. Když pak wssecky wěci připrawené byly, ssla sspitálnice k Petrowi, řekla mu: Můg neymilegssj přjteli, pogď se mnou, neboť gsem lázeň připrawila, abych wám nohy wasse zmyła: za to mám, že to k wassemu zdrawj bude, a wám tu naděgi k Bohu wssemohoucjmu Stwořiteli swému, že wás milostiwě uslyssel, a wám zdrawj nawrátitt ráčj. Tedy ssel s nj do komory gegj, i kázala mu se posaditi, a počkati, ažby zase k němu přissla, a sama ssla do giné draze ozdobené komory, a připrawila se w králowské ssaty, gakž prwé při otci chodila. Wssak nechala roucho na hlawě swé, a tak přissla zas k Petrowi a řka mu: ctný a urozený rytjře Petře, můg že wssech neymilegssj pane, buďtež wesel.

Teď widjte před sebou státi wassj ze wssech neymilegssj Magelonu, a neywěrněgssi manželku, pro kterouž gste tak mnoho zármutku

a bolesti trpěl. Gá gsem také nicméně trpěla pro wás. Gá gsem ta, kterouž gste samotnou, když gsem spala w tom pustém, lese opustil. A wy gste ten, kterýž gste mne z domu otce mého krále z Neapolis odnesl. Gá gsem ta, které gste wy připowěděl, že gi chcete we wssi uctiwosti a poctiwosti chowati až do potwrzenj manželstwa nasseho. Gá gsem ta, kteráž gsem tento zlatý řetěz, na znamenj ustawičné lásky a wládnutj těla mého, na hrdlo wasse powěsila. A gá gsem také ta, kteréž gste wy ty tři pěkné a drahé prsteny darowal. Protož můg ze wssech neymilegssi pane a manželi, hleďtež na mne, gsemli gá ta, ktrožto srdečně widěti žádáte? — A w tom swrhla na zem rauchy swé: i rozwinuli se ty gegi pěkné wlasy.

Kterak Petr poznal krásnou Magelonu, swou neymilegssj manželku.

Když pak Petr tyto wěci wyslyssel, a uzřel krásnou Magelonu bez roucha, teprw gi prawě poznal, že gest to ta, kteréž dlouho hledal. I wstal, chytil se gi hrdla, a milostně gi z upřimné lásky poljbil, tak že welkou láskou oba plakali. Potom se posadili wedle sebe, a wyprawowal geden drnhému přjhody a nesstěstj swé. Takowé radosti, kterouž oni na ten čas měli, gá polowici wypsati nemohu: nebo ne-

mohl dosti geden druhému wyprawiti o přjhodách swých, kteréž z obou stran pro sebe měli. A ten den nic giného učinili, než milostně na sebe wzhlédagjc, těssili se. Mezi ginou řečj krásná Magelona oznámila mu, kterak těch čtrnácte tun geho s tjm pokladem k nj se dostalo, a že toho polowici na ten kostel a sspitál prostawěla; z kteréhožto oznámenj Petr weljce obweselen byl. I radili se o to, kterakby tu wěc hraběti a hraběnce oznámiti měli. Petr wssak oznámil krásné Mageloně, že sljbil plný měsjc w tom sspitále zustati, a ten čas že gesstě nepominul. Odpowěděla mu krásná Magelona, řka: můg ze wssech neymilegssj pane a manželi, gestli se wám ljbj, chtělabych gá sama k pánu hraběti otci wassemu a panj matce wassj gjti, a gich přátelsky prositi, aby ke mně na ten den přigeli, w kterýž slib wáš wygde. A když by sem přigeli, wedla bych ge do této komory, a tu bychom se gim znáti dali: uslyssaw to Petr, ljbilo se mu to dobře. Té pak noci kázala krásná Magelona Petrowi w té komoře spáti, a sama ssla do giné komory.

A té noci welikou radostj, kterouž na swém srdci měla, nemnoho spala, než žádala brzo dne, by mohla hraběte a hraběnku w zármutku gegich potěssiti. A giž wjce nebylo než čtyry dni měsjce toho, gakž se byl Petr zařek,

že se nechce pánu otci a panj máti dáti znáti, ani o sobě hlásiti, ažby ten čas pominul. Když pak ten den přissel, slib se dokonal, oblekla se krásná Magelona w ssaty, kteréž byla nawykla nositi při sspitále, i ssla k Petrowy do komory, obgawssi ho, polibila, a řkouc: Můg neymilegssj Pane, měgte se na ten čas dobře, gá půgdu k pánu otci a panj matce wassj. I ssla; kterouž když uzřeli hrabě a hraběnka, welikou počestnost gi učinili, laskawé gi wjtage, neb na nj welmi laskawý byli, a kázali gi wedlé sebe sednouti. Tu počala sspitálnice mluwiti takto: Milostiwá Panj, a milostiwý Pane, přissla gsem, chtjc wám diw oznámiti, kterýž gsem minulé noci widěla, chtjc wás obweseliti, abyste mohl w naděgi žiw býti: Zdálo mi se, že syna wasseho w krátkém čase zdrawého a žiwého uzřjte. Protož wás za to prosjm, že z sebe složjte ty černé smutné ssaty, a mjsto těch na se giné radostné wezmete. To když hrabě a hraběnka uslysseli, byli weselj, ač gim to bylo těžko wěřiti, aby Petr žiw byl. Wssak sspitálnici k libosti složili z sebe ty smutné ssaty. I prosili gi, aby s njmi obědwala. Ale ona nemohla gim toho připowěditi, nebo měla něco doma pilně činiti. Prosila gich také aby se oba w neyprwněgssj neděli w kostele swatého Petra nagiti dali, máge tu celou a nepochybnou naděgi k Bohu

wſſemohaucjmu, prwé než odtud odegdou, že budou obweſeleni. A w tom rozžehnawſſi ſe s nimi, odeſſla pryč. I přiſſedſſe ſſla k ſwému neymilegſſjmu Petrowi, kterýž gi s welkou žádoſtj očekáwal, a oznámila mu, kterak tu wěc wyřjdila, a že w neděli neyprwé přjſſtj otec i matka zde budou.

A když neděla přiſſla, hrabě s hraběnkou manželkou ſwou, i s ginou čeládkou geli k ſwatému Petru z Magelon k službě Božj, k poſlouchánj ſlowa Božjho. Když pak po kázanj a službě Božj bylo, ugala ſſpitálnice hraběte a hraběnku, každého z gedné ſtrany, ſebe za ruku a řekla k njm, že chce s njmi, něco tagného mluwiti, aby ſſli s nj do komory. K čemuž oni rádi powolili. Když pak k komoře přiſſli, otázala ſe gich ſſpitálnice, prawſe: miloſtiwý pane a miloſtiwá panj, kdybyſte ſyna waſſeho widěli, zdali-byſte ho mohli poznati? odpowědělí gi, žeby ho nepoznali. A w tom otewřela komoru. Petr ale uhljdagjc otce a matku, padl před njmi. Kteréhož oni uzřewſſe poznali, a s chwátánjm přiběhſſe k němu, chytili ſe mu hrdla, a s njm ſe ljbali. A tak wyſſla powěſt, žeby hraběte z Prowince ſyn zaſe přigel. Tu ſe ſgiždělí lidé wyššjho i nižſſjho ſtawu, wjtagjce ho, a wſſecku poctiwoſt mu činjce, a geden každý z toho weſel byl. Potom po wſſem

rozmlouwal i otec a matka geho s Petrem, ptagjce se ho o rozličných wěcech, gakby se mu wedlo. A w ten čas ssla krásná Magelona do swé komory, připrawjc se což neypěkněgi mohla, gakž na důstogenstwj gegj náleželo: potom přissla zase k nim, gsouc připrawená. Kteroužto, když hrabě a hraběnka uzřeli, diwili se tomu wssecky, odkudby tato krásná a neznámá panna byla. Tedy Petr wstaw, obgal gi a laskawě poljbil. Widouc to lidé, diwili se tomu. Potom wzal gi Petr za ruku, a prawil otci a máteři: Milostiwý pane otče, a milostiwá panj mátě, to gest ta panna, pro njž gsem gá byl od wás odgel, a wěztež, že gest dcera krále z Neapolis. I ssli proti nj, wjtagjce gi.

Tedy wyssla powěst we wssj zemi Prowinci, žeby Petr zase z dalekých zemj domů se nawrátil, a žeby byl w kostele swatého Petra z Magelon. Tu gsou se sgeli a sessli mnozj lidé, urozenj i neurozenj, gizdnj i pěssj, a držán byl turnag od rytjřstwa té země Petrowi na ljbost: někteřj gsou tancowali, a weselj byli. Když pak otec a mátě wssecko wyslysseli, gaká nesstěstj syn gegich, též také krásná Magelona měli, chwálili z toho Pána Boha wssemohoucjho, že gim z nich pomoci ráčil. Potom ugal hrabě syna swého za ruku, a wedl ho do kostela sw. Petra před oltář, a hraběnka též

krásnou Magelonu, a klekli s njmi na kolena, a modlili se Pánu Bohu. Když pak modlitbu swou dokonage, řekl hrabě synu swému Petrowi takto: chci mjti abys gj sobě za manželku pogal. Odpowěděl mu Petr: Neymilegssj pane otče! když gsem gé z domu otce gegjho nesl, byl gsem toho úmyslu gj za manželku sobě wzýti: wssak z poručenj wussého, a panj mateře mé, chci to rád učiniti, a nynj se s nj podle dobrého pořádku cjrkwe swaté zgewně odati. A tu ge hned Biskup odal. Hraběnka pak dala Petrowi druhý prsten, aby geg panně na potwrzenj manželstwa, a na znamenj wěčné lásky darowal. A tak držeti slawnost a weselj po wssj té zemi za čtrnácté dnůw.

Jakž pak to swadebnj weselj a manželské spogenj wykonáno bylo, hrabě a hraběnka byli gesstě žiwi w dobrém pokogi deset let. Po nichžto Petr s krásnou Magelonou žiwi byli osm let, a zplodili s sebou krásného syna, který byl králem w Neapolis. A když Petr a Magelona z tohoto swěta ssessli, byli také pochowány w témž kostele swatého Petra. A až do dnessnjho dne, kdež krásná Magelona ten sspitál založila, gest na tom mjstě kostel swaté Trogice.

W knihoſkladě

Aloiſia Joſefa Landfraſa a ſyna

knihtlačitelů a knihkupců w Jindřichowu Hradci, Táboře a Budějowicjch prawě wyſſly a k dostanj gſou následugicj knihy.

Poklad pod mořem, čili: Obleženj Benátek. Hiſtorickoromantické wyprawowánj z naſſj doby. Wzdělal W. R. Kramérius. W 8. 148 ſtran.

Krčma w leſe a zločinec ſkrze ztracenou čeſt. Dwa prawdiwj příběhowé, wyprawowanj od W. Spinky a Al. Landfraſa. W 8. 56 ſtran.

Čaroděgnice Megéra, aneb: kterak pan Kilián z Jednorožce čaroděgnici Megéře do rukou přiſſel a co ſe na geho okouzleném zámku dělo, pak: gak ſtarý wdowec pan Luciáš s láſkou ſwou pochodil. Welmi zagimawá a utěſſená powjdka pro ukrácenj wečerních dob. Druhé wydánj. W 8. 136 ſtran.

Djlna, Pekelná, nebo: Kdo komu gámu kopá, ſám do nj padá. Humorné a žertowné wyprawowánj dle prawdiwé příhody. Ze ſpiſů Lubogackého. Wzdělal Joſef Dewjtſký. W 8. 208 ſtran.

Meluzjna. Kronika kratochwjlná o ctné a ſlechetné panně Meluzjně, wſſem hiſtorických wěcí milownikům na ſwětlo wydaná. Se 14. w textu wytiſſtěnými dřewořezy. W 8. 144 ſtran.

Hiſtorie, pamětná o ſedmi mudrcjch. Poznowu wzdělal W. R. Kramérius. W 8. 122 ſtran.

Eylenſpiegl. Krátká hiſtorie se 77. w textu wytiſſtěnými dřewořezy. W 8. 199 ſtran.

Heřman z Heřmanowa a diwotworný meč, čili: Za drobet wody budeš knjžetem. Powjdka od Fr. Hůlky. W 8. 279 ſtran.